

ክፍል ፪ ለልጅ ምክር
ለሕግ መታሰቢያ

መቅደም

የተወደድህ ልጅ ወዳጅ ፈቃደ ሥላሴ ሆይ፤ እግዚአብሔር ብዙ ተባዙ ብሎ በተናገረው ቃል ኪዳን አባቴ እኔን ከወለዱኝ በኋላ እንዳይርቡኝ አብልተው፤ እንዳይጠማኝ አጠጥተው፤ እንዳይበርደኝ አልብሰው፤ ሌላውንም በሕፃንነቴ ወራት የሚያስፈልገኝን ሁሉ ሰጥተው ይልቁንም ካደግሁ በኋላ ሰውነቴን የምረዳበት፤ ንብረት የምይዝበት፤ የንባብና የጽሕፈት ትምህርት እያስተማሩ ስለ አሳደጉኝ እኔም በእርጅናቸው ወራት በሚቻለኝ ነገር ሁሉ እየረዳሁና እየጠርሁ ብድራቸውን መመለስ ይገባኝ ነበረ።

ነገር ግን እኔ ከሕፃንነት ወደ ጎልማሳነት ሳልደርስ እርሳቸው ከዚህ ዓለም በሞት ተለይተው ስለ ሔዱ ብድራቸውን ሳልመልስ ቀረሁ።

የተወደድህ ልጅ ሆይ፤ አባቴ እስካሁን በሕይወተ ሥጋ ቆይተው እኔ ልጃቸው ማለት ሳገባ፤ ንብረት ስይዘ፤ ልጆቻም ስወልድ አይተውኝ ቢሆን ያ በዕድሜ ያረጀው ሰውነታቸው በደስታ ይታደስ ነበረ።

እኔም ሟት ሰወጣ ማታ ስገባ በረከታቸውን እየተቀበልሁ ልቤ እንደ መልካም እምባ ይታመንባቸው ነበረ።

ነገር ግን የእግዚአብሔር አሳብና የሰው አሳብ እንደ ሰማይና እንደ ምድር የተራራቀ ነውና እርሱ የተቀደሰውን አሳቡን አድርጎ በኋለኛው ቀን እስክንገናኝ ድረስ በዚህ ዓለም ተለያይተን ቀረን።

የተወደድህ ልጅ ሆይ፤ አባቴ በሕይወተ ሥጋ ሳሉ ስለ እኔ በደከሙት ድካም ሁሉ እኔ አሁን በለማይ ወርታቸውን ለመመለስ የማይቻለኝ ነገር ሆነ።

ስለዚህ ቀድሞ በእርሳቸው ብርታትና ድካም ተምሬ ባገኘሁት እውቀት ላንተ ሰልጅ የጻፍሁልህን ይህን መጽሐፍ በዚህ ዓለም ለስማቸው መታሰቢያ እንዲሆንልኝ ብዬ ጽፌዋለሁ።

ስለ አንተም ይህን መጽሐፍ መጻፌ እግዚአብሔር ያሰበልህ ዘመን ባጭሩም እንደ ሆነ በረጅሙም እንደ ሆነ እውቁው አይደለም።

ነገር ግን እኔ ያሰብኩልህን ላድርግልህና እግዚአብሔር ደግሞ ያሰበውን ያድርግልህ ብዬ ነው።

ይህም አሳቤ ስለ ወንድሞችህና ስለ እንቶችህም ሁሉ ነው እንጂ ስለ አንተ ብቻ አይደለም።

የተወደድህ ልጅ ሆይ፤ ሰው ሁሉ በዚህ ዓለም የሚኖርበት ዘመን እጅግ አጭር ነው። ከዚያውም የሚበዛው በመከራና በኃዘን ይፈጸማል።

ይህንንም መከራና ኃዘን አንዳንድ ሰዎች በገዛ እጃቸው ፈልገው ያመጡታል። አንዳንድ ሰዎች ግን ሳያስቡት በድንገት ይመጣባቸዋል። መከራና ኃዘን በገዛ እጃቸው ፈልገው የሚያመጡ እንዴት ያሉ ሰዎች ናቸው ትሰኝ እንደ ሆነ ስማኝ ልንገርህ።

አንዳንድ ሰዎች የሰው ገንዘብ ሊሠርቁ ሔደው እዚያው ይሞታሉ ወይም ተይዘው ይቀጣሉ።

አንዳንድ ሰዎች የሰው ሚስት ለመቀማት ሔደው እዚያው ላይ ይሞታሉ ወይም ይቆሰላሉ።

አንዳንድ ሰዎች ሰውን ለማጥፋት የሐሰት ነገር ይዘው ይነሡና ባወጡት ዳኛ በቁጠራት ምስክር ተረተው ይቀጣሉ። አንዳንድ ሰዎች የሰው ማጎተም አስመስለው ቀርጸው እትመው በውስጡም የሐሰት ቃል ጽፈው ይገኙና ይቀጣሉ።

አንዳንድ ሰዎች አይታወቅብንም አይለማብንም ብለው ንጉሥ ለመግደል መንግሥት ለማጥፋት ሲመከሩ ይገኙና ብርቱ ቅጣት ይቀጣሉ።

አንዳንድ ሰዎች ለኩራትና ለትዕቢት ብለው አንበሳና ዝሆን ለመግደል በረሃ ይወርዱና በበረሃ በሽታ ይሞታሉ ወይም ያው ለመግደል የፈለጉት አውሬ ይገድላቸዋል።

እነዚህን የመለሉ በገዛ እጃቸው መከራንና ኃዘንን በራሳቸው የሚያመጡ ብዙ ሰዎች አሉ።

ደግሞ ሳያስቡት በድንገት መከራና ኃዘን የሚመጣባቸው እንዴት ያሉ ሰዎች ናቸው ትሰኝ እንደ ሆነ ስማኝ ልንገርህ።

አንዳንድ ሰዎች መሬታቸውን ሲያርሱ ሊዘሩ ከርመው አዝመራቸውን በረዶ የሚመታባቸው፤ አንደኛው የሚበላባቸው ናቸው።

አንዳንድ ሰዎች ሊነግዱ ከርመው ወደ ሀገራቸው ሲመለሱ በበረሃ ወምበዴ የሚነሣባቸው፤ በባሕር መርከብ የሚለበርባቸው ናቸው።

አንዳንድ ሰዎች በንግድም በእርሻም ቢሆን ወይም በማናቸውም ሥራ ቢሆን የሰበሰቡትን ገንዘብ እሳት የሚያቃጥልባቸው፤ ሌባ የሚለርቅባቸው፤ ዘራፊ የሚዘርፍባቸው ናቸው።

አንዳንድ ሰዎች ባልሠሩት ሥራ ይከሰሱና ቆሞ የሚሟገት ጠበቃ ተቀምጦ የሚፈርድ ዳኛ ያጡና የሚታሰሩ ወይም ገንዘብ የሚከፍሉ ናቸው።

አንዳንድ ሰዎች የወሰዱት የማይደግ፤ የዘሩት የማይበቅል፤ ያረቡት የማይባረክ የሆነባቸው ናቸው። እነዚህን የመለሉ ሳያስቡ በድንገት መከራና ኃዘን የሚመጣባቸው ብዙ ሰዎች አሉ።

ላንተ ግን ይህን መጽሐፍ የጻፍሁልህ በፊት እንደ ተናገርኳቸው ሰዎች በገዛ እጅህ መከራንና ኃዘንን ፈልገህ እንዳታመጣ፤ ደግሞ ጥቅም ለማታገኝበትና ለማታገኘው ነገር ሰውነትህን እንዳታደክም ብዬ ነው። ሳያስቡት በድንገት ከሚመጣው መከራና ኃዘን ግን እግዚአብሔር ይጠብቅህ እንጂ ሌላ የምጽፍልህና የምመክርህ ነገር የለኝም።

ደግሞ በገዛ እጃቸው መከራንና ኃዘንን ፈልገው የሚያመጡ ሁለት ወገን ሰዎች አሉ።

አንደኛው ወገን ሃይማኖታችሁን ካዱ፤ ለጣዖት ስገዳ፤ የሚል ጠላት የመጣባቸው እንደ ሆነ ስለ ሰማያዊ መንግሥት ብለው በትዕግሥት ሆነው አንገታቸውን ለሰለት፤ ጀርባቸውን ለገርፋት የሚሰጡ ሰዎች ናቸው።

ሁለተኛው ወገን ሀገራችሁን ልቀቁ የሚል ጠላት የመጣ እንደ ሆነ ሀገራችንን ለባዕድ አሳልፈን እንሰጥም ብለው ሰይፋቸውን መዘው፤ ጋሻቸውን መክተው፤ ጠመንጃቸውን አንግተው በሰልፍ መካከል ገብተው የሚዋጉ ሰዎች ናቸው። የነዚህ የሁለቱ ወገኖች መንገድ ፍሬ ያለበትና የሚያስመለግን ነው።

ነገር ግን በማናቸውም ምክንያት ቢሆን ይህንኑ አጭሩን ዘመናቸውን ያለ መከራና ያለ ኀዘን በደስታ የሚጨርሱ አንዳንድ የታደሱ ሰዎች አሉና እግዚአብሔር ቁጥርህን ከነዚያ ጋራ ያድርግልህ።

የተወደድህ ልጄ ሆይ! ይህን አሁን ወደ ፊት የምጽፍልህን መጽሐፍ ልብ ወለድ የጻፍሁልህ መስሎህ አንዳትነቅፈው አለምንሃለሁ፤ ነገር ግን ከመጻሕፍት ያነበቡሁትንና ከሽማግሎችም፣ ከዐዋቆችም ሰዎች በየጊዜው የሰማሁትን ነገር ሁሉ ጽፎልሃለሁና አክብረህ ተቀበልው። በልብህም አስበው። ለወንድሞችህና ለእግዳቸውም ይህንኑ ነገር ነገራቸው።

ምናልባት እግዚአብሔር ፈቃዱ ሆኖ መጻሕፍትን ለማንበብና ከሽማግሎች ነገርን ለመጠየቅ ያበቃህ እንደ ሆነ የጻፍሁልህን ነገር ሁሉ ልብ ወለድ አለመሆኑን ታገኘውና ያን ጊዜ ታመለግኛለህ።

ደግሞም ከዚህ ከምጽፍልህ ነገር አንዳንዱ ባንተ በራስህ ላይ ወይም በወጻጆችህ ላይ ሳይደርስ አይቀርምና ያን ጊዜ ለካ አባቴ የነገረኝ ነገር እውነት ኑርዋል ብለህ እኔን ሳታስበኝ አትቀርም። ነገር ግን ይህ ሳይሆንብህ አስቀድመህ የኔን ምክር ብትቀበል ይሻልሃልና ልዑል እግዚአብሔር አስተዋይ ልብና ሰሚ ጆሮ ይስጥህ።

አሜን።

በእብና በወልድ በመንፈስ ቅዱስ አንድ አምላክ አሜን።

መጀመሪያ ክፍል

ልጄ ሆይ ፈቃድ ሥላሴ፤ አሳብ አታብዛ፤ ወደ ፊትም ምን ነገር ይመጣ ይሆን ብለህ አትጨነቅ፤ ምንም አሳብና ጭንቀት ብታበዛ የሚሆን ነገር ሳይሆን አይቀርም።

ወደ ፊትም እሾማለሁ፤ እሾለማለሁ፤ ብለህ በአሳብህ ደስ አይበልህ። ለሰውም አትናገር፤ ምናልባት ከተናገርህ በኋላ ሳታገኘው የቀረህ እንደ ሆነ ታላቅ ኅፍረት ይሆንብሃልና።

ወደ ፊት የሚያናድድ ሥራ አትሥራ። በገዛ እጅህም በሠራሽውና ባለፈው ሥራ አትናደድ።

ልጄ ሆይ! ጌታ ለመሆን ትፈልግ እንደ ሆነ ጌትነት ማለት ያለ አሳብና ያለ ጭንቀት መኖር ነው።

አሳብህም ሁሉ ከሞትህ በኋላ ወዲያኛው ዓለም ስለሚሆነው ስለ ነፍስህ ነገር ይሁን እንጂ በዚህ ዓለም በሥጋህ ስለሚሆነው ነገር እጅግ አትጨነቅ።

በዚህ ዓለም ኑሮህ ሁሉ እንደ እንስሳ ወይም እንደ ዛፍ ነው እንጂ ከእነዚህ የበለጠ ኑሮ የለህም። እንደ ምን ትለኝ እንደ ሆነ፤ እነሆ እንስሳ ተወልዶ ሣር እየበላ ውኃ እየጠጣ ያድጋል። ኋላም ያረጅና ይሞታል። ወይም ገና ሳያረጅ ለው ይገድለዋል። ዛፍም ከመሬት ይበቅላል፤ ያድጋል፤ ኋላም ያፈራል። ከብዙ ዘመን በኋላ ግን ያረጅና በገዛ እጁ ነግሎ ይወድቃል ወይም ገና ሳያረጅ ለቤት ሥራ ወይም ለማንደድ አንድ ሰው ይቆርጠዋል።

ለውም እንደዚህ ከአባት ከእናቱ ተወልዶ ያድጋል፤ ልጆችም ይወልዳል። ካደገ በኋላ ግን ያረጅና ይሞታል ወይም ገና ሳያረጅ ባንድ በሽታ ወይም በጠላቱ እጅ ይሞታል።

ደግሞ ከእንስሳና ከዛፍ ወገን ለክብር የሚሆን ለጎሣርም የሚሆን አለ። ከእንስሳ ወገን ለክብር የሚሆነው በነገሥታትና በመኳንንት ቤት

ገብቶ በወርቅና ዘብር ዕቃ እየተጫነ፤ ግምጃ እየለበለ፤ ጨው እየሳሰ፤ ደንገሎ እየዋጠ ይኖራል። ለነገር የሚሆነው ግን በነጋዴ እጅ ገብቶ ጀርባው እስተመለጥ እየተጫነ፤ በደጅ እየቆመ፤ መሬት ሊገጥ እያደረ፤ ገለባ እየቃመ ይኖራል።

ከዛፍም ወገን ለክብር የሚሆነው የቤተ መንግሥት ሠረገላና ዐምድ ሁኖ ቀለም እየተቀባ፤ በግምጃ እየተሸፈነ ይኖራል።

ለነገር የሚሆነው ግን ላጥር ወይም ለማገዶ ተቆርጦ በእሳት እየተቃጠለ ዐመድና ከሠል እየሆነ ይቀራል።

ከሰውም ወገን እንዲሁ ለክብር የሚሆን ለነገርም የሚሆን አለ። ለክብር የሚሆን ነገጂ አተረፍሁ፤ አርሼ አመረትሁ፤ ዘምቼ ማረክሁ ሳይል ሥራ ሳይሠራ ሳይደክም እንዲያውም በድንገት ጌታ ሆኖ በተድላና በደለታ ይኖራል። ለነገር የሚሆነው ሰው ግን በነገድ ትርፍ ደጣል፤ በያርስ አንበጣ ይበላበታል፤ በረዶ ይመታበታል፤ ከብት በደረባ ይሞትበታል፤ በዘምት ይቆስላል፤ በመጨረሻውም ሁሉም ከመሬት የተገኙ ናቸውና ሁሉም ወደ መሬት ይመለሳሉ። ስለዚህ በዚህ ዓለም በሚሆነው ነገር ሁሉ አትመካ።

ልጅ ሆይ፤ የሆነውን ነገር ተናገር እንጂ ገና የሚሆነውን ነገር አትናገር። ሌሎችም ለዎች ገና የሚሆነውን ነገር ቢነገሩህ አትመናቸው። ክፉ የሚሠራ እንዲጉዳ ደግ የሚሠራ ግን እንዲጠቀም የታወቀ ነውና፤ ደግ ሥራ እየሠራህ ብቻ ወደ ፊት የሚሆነውን ነገር ጠብቅ። ነገር ሁሉ ጊዜው ለደርስ በግድ ይፈጸማል እንጂ ጊዜው ሳይደርስ አይፈጸምምና ለማናቸውም ነገር ቢሆን አትቸክል።

ልጅ ሆይ፤ ወደ ፊት እንደዚህ ያለ መከራ ያገኘኛል ብለህ አትጨነቅ፤ ነገር ሁሉ የሚሆነው በእግዚአብሔር ፈቃድ ነውና እርሱ በፈቃዱ ያመጣው አይቀርልህም፤ ያለ እርሱ ፈቃድ የሚመጣው አያገኝህም፤ እነሆ ይህንንም በምሳሌ አስረዳሃለሁ። ከገደል አፋፍ በሚወጣ ምንጭ ላይ አፈር ወይም ጉድፍ ቢጨምሩበት ምንጩ በውስጥ እየገፋ ውኃው እየጠራ ይወርዳል እንጂ አይደፈርስም። እንደዚሁ ሁሉ የውስጥህን የሚያውቅ እግዚአብሔር ካልፈረደህ ንብረትህ እየሰፋ፤

ጠላትህ እየጠፋ ይሔዳል እንጂ፤ ምንም ክፉ ነገር አይመጣብህምና አትጨነቅ።

ደግሞ በክሬ ውኃ ወይም በጉድጓድ ውኃ ውስጥ አፈር ወይም ጉድፍ ቢጨምሩበት የውኃው ሽታ እየተለወጠ ውኃው እየደረቀ ይሔዳል እንጂ ውኃው ጥሩ አይሆንም።

እንደዚሁ ሁሉ በእግዚአብሔር ፈቃድ የመጣውን መከራ በጉልበቱ ወይም በእውቀቱ አስቀረዋለሁ ብሎ መጣጣር በመከራ ላይ መከራ ለመጨመር ነው እንጂ፤ ሌላ ትርፍ ነገር አይገኝበትም።

ሁለተኛ ክፍል

ልጅ ሆይ፤ ይህ ዓለም ቀድሞ ከወዴት መጣ ኋላስ ወዴት ይሔድ ይሆን ብለህ ለመመርመር አትጨነቅ። እንኳን የዓለምን ነገር የራስህንም ነገር መርምረህ ለማወቅ አትችልም። አሳብህም ሁሉ ለዛሬ ብቻ ይሁን እንጂ ላለፈው ቀን ለትናቱ፤ ወይም ለሚመጣው ቀን ለነገ አታሰብ።

ልጅ ሆይ፤ ወዳጅ ማለት ሰው አይምለልህ። ነገር ግን ወዳጅ ማለት ጊዜ ነውና በጊዜህ ሁሉ ይወድሃል፤ አለጊዜህ ግን ወዳጅህ እንኳ ይጠላሃል። ጊዜ ማለትም ቀንና ሌሊት አይምለልህ። ነገር ግን ጊዜ ማለት የእግዚአብሔር አሳብ የሚፈጸምበት ነው። ስለዚህ በሆነውም በሚሆነውም ነገር ሁሉ የእግዚአብሔር ፈቃድ ይሁን እያልህ ተቀመጥ።

ልጅ ሆይ፤ ብዙ ተድላና ደለታ ለማድረግ አትጨነቅ፤ ይህንን ለማድረግ የፈለግህ እንደ ሆነ ግን ለሰው መራራትና ደግነትን አታገኛቸውም። ስለዚህ ተድላና ደለታህ በልክ ይሁን፤ ዕድሜህንም ደለ ንዝንና ያለ መከራ በደለታ ብቻ ለመጨረስ አይሆንልህም። ነገር ግን ንዝንና ደለታ ከባሕርይህ ጋራ ባንድነት ተዋሕዶው የሚኖሩ ናቸውና በዕድሜህ ሙሉ ሁለቱንም በየተራ ታገኛቸዋለህ፤ ካልሞትህም በቀር ከንዝንና ኃጢአት ከመሥራት አትድንም።

ልጅ ሆይ፤ መቅሠፍት ይመጣብኛል ብለህ አትጨነቅ። ትልቅ መቅሠፍት ማለት አሳብ ማብዛት ነው።

ልጅ ሆይ፤ የሰውን ነገር ችሎ ለማይኖርና አሳብ ለሚያበዛ ከጎጢአቱም ለማይመለስ ሰው ቶሎ መሞት ይሻለዋል።

ልጅ ሆይ፤ ደጉን ሰው ለማጥፋት አታስብ፤ ደጉን ሰው ለማጥፋት ብታስብ ግን ራስህን ጨምረህ ታጠፋለህ። ለሌላ ሰውም የክፋትን መንገድ አታስተምር። ፈጣሪም እግዚአብሔር እንደ ሆነ እመን። ነገር ግን የርሱን መጀመሪያና መጨረሻ መርምራ አገኘሃለሁ ብለህ አትጨነቅ።

ልጅ ሆይ፤ ሰው ባጭሩም ቢሆን በረጅሙም ቢሆን፤ በዚያው በዘመኑ ለራሱ ደስ ብሎት ካልኖረ፤ ክእርሱ በኋላ ለሚነሡት ለልጆቹ ወይም ለዘመዶቹ ገንዘብ ቢለበስብ ምንም ትርፍ የለውም።

ሰው ሁሉ እርሱ ክሞተ በኋላ በሰማይ በሚያገኘው ነገር ደስ ይለዋል እንጂ ደክሞ ሰብስቦ በዚህ ዓለም በተወደደ ገንዘብ ደስታ የለውም።

ልጅ ሆይ፤ ለንስሐ ዕድሜ ስጠኝ ብሎ ወደ እግዚአብሔር መለመን ደግነት ወይም ክርስቲያንነት አይምሰልህ። ነገር ግን ለንስሐ ዕድሜ ስጠኝ ብሎ መለመን በሕፃንነቱ ወራት እንደ ልቤ ኃጢአትን ሁሉ ስሠራ ኖራ ስሸመግልና ኃጢአትን ለመሥራት ጉልበቱ ሲደክም ያንጊዜ ንስሐ አገባለሁ ማለት ነው።

ትርጓሜውንም ገልጬ ብነግርህ ለንስሐ ዕድሜ ስጠኝ ብሎ መለመን የዚህን ዓለም ተድላና ደስታ፤ ፍትወትንም ሁሉ ሳልጠግበው አትግደለኝ ማለት ነው።

ልጅ ሆይ፤ አንተ ግን ከሚስትህና ከልጆችህ፤ ከዘመዶችህና ከወዳጆችህ ጋር በዚህ ዓለም ደስ ብሎህ እንድትኖር ዕድሜ ስጠኝ ብለህ ለምን እንጂ፤ ለንስሐ ዕድሜ ስጠኝ ብለህ አትለምን። ሲሸመግሉና ሲደክሙም ኃጢአት መሥራትን መተው የሚያጸድቅ አይምሰልህ።

ሰውም ተወልዶ እስኪሞት ድረስ ምንም ቢሆን ኃጢአት ንጹሕ ሆኖ አይገኝምና በየጊዜው ንስሐ ግባ እንጂ፤ ለንስሐ የሸመግልና ጊዜ ብቻ አትጠብቅ።

ልጅ ሆይ፤ ለባሕርይህ የሚያስፈልግህን ሁሉ አድርግ፤ ለሌላውም ሰው ለባሕርይ የሚያስፈልገውን አትከልክል። ለሰው ባሕርይ ከሚያስፈልገው ነገር ሁሉ ዋናቹ ሦስት ናቸው። መጀመሪያው ምግብና መጠጥ ነው፤ ሁለተኛው ልብስ ነው፤ ሦስተኛ ሚስት ናት። ሰው እነዚህን ሦስቱን ካላገኘ ኑሮው ሁሉ ጉደሎ ይሆናል።

ደግሞ ሰው ምንም ክፉ አድራጊ ቢሆን ምግብና መጠጥ ከልክሎ መቅጣት አይገባም።

ልጅ ሆይ፤ ጠላትህ ሲሞት ወይም ሌላ መከራና ጭንቀት ሲያገኘው ደስ አይበልህ። እርሱ ሞቶ አንተ በዚህ ዓለም አትቀርምና አንተ ደግሞ በሠራኸው ሥራ እንደ እርሱ መከራና ጭንቀት ሳያገኝህ አይቀርም፤ በመከራና በሞትም የሰው ሁሉ ድርሻው ትክክል እንደ ሆነ አወቅ።

ልጅ ሆይ፤ ነውርህን ለብቻህ የሚነግርህ ሰውን አትጥላው፤ አንተም በወዳጅህ ላይ ነውር የሚሆን ነገር ያየህበት እንደ ሆነ ለብቻው አድርገህ ንገረው። ለሌላ ሰው ግን አትንገርበት።

ልጅ ሆይ፤ በየጊዜው በሰውነትህ ውስጥ የሚነግረውን አሳብ ደግና ክፉ መሆኑን ሳትመረምር ያሰብኸውን ሁሉ ለመፈጸም አትቸኩል። በዚህም ዓለም እግዚአብሔር የሚሰጠን በረከት ሁሉ እጅግ መልካም ነው። ነገር ግን ከስጦታው ሁሉ ሚስትና ልጆች መስጠቱ እንዲበልጥ አወቅ።

ልጅ ሆይ፤ አንተ ራስህ የምትጠቀምበት ወይም ወዳጅህ የሚጠቀምበት ነገር ካልሆነ በቀር ሰው እንዲያመለካኝህ ብለህ ሰውነትህን አታድክም። ሰውም በክንቱ ቢያመለካኝህ ደስ አይበልህ። አመስጋኙም ተመስጋኙም ሁለቱም ይሞታሉና ደስ አይበልህ።

ልጅ ሆይ፤ በነገርህ ሁሉ የታመንህ ሁኑ። ባነጋገርህም ደማም ሁኑ። ሰውን የሚያስፈራና ሰውን የሚያሳዝን ነገር ለመናገር አትድፈር። በልዝብ ምላስ ሰውን አታታል። ሰውንም ከሚያሙ ሰዎች ጋር አትደባለቅ።

ልጅ ሆይ፤ ንብረትህ በልክ ይሁን። ቤተ ሰዎችም አታብዛ የቀንድ ክብትና የጋማ ክብትም በብዙ አታርባ። ላንተ የማይገባህን ነገር ከማንም ቢሆን አትቀበል።

አንተም ለማንም ቢሆን የማይገባውን ነገር አትስጥ።

የማታገኘውንም ነገር አትመኝ። ባይንህ ካላየህና አርግጥ መሆኑን ካልተረዳኸው በቀር በጭንም ሰው ላይ የሚወራውን ወሬ እውነት ነው ብለህ አትቀበል።

ለሰውነትህ የሚያስፈልገውን ነገር ለማግኘት አስብ እንጂ ሰው የሚጠፋበትን፤ ሰው የሚጨነቅበትን ነገር አታስብ።

ልጅ ሆይ፤ ርጠህ ለማታመልጠው ነገር አትሸሽ። እርሱም ሞት ነው። ደጋ ብትወጣ፤ ቆላ ብትወርድ፤ ወንዝ ተሻግረህ ብትሔድ፤ በዋሻ ብትደበቅ፤ ጠመንጃና መድፍ ይዘህ ብትሰለፍ፤ ምንም ቢሆን ከሞት ለማምለጥ አትችልም።

እግዚአብሔርንም ፍራ፤ በሥጋና በነፍስህ ላይ ሥልጣን አለውና።

ንጉሥንም አክብር፤ እግዚአብሔር ሰይፍን አስታጥቆታልና።

ባንተም ላይ የሹመት ሥልጣን ያላቸውን ሀገረ ገዢዎችን ሁሉ አክብራቸው፤ ታዘዝላቸው። አባትና እናትህን፤ የእግዚአብሔርን ቃል የሚያስተምሩ መምህሮችህን፤ ያገር ሽማግሎችና ባልቴቶችን ሁሉ በሚቻልህ ነገር አርዳቸው።

ልጅ ሆይ፤ ካረጀህ በኋላ እንደ ገና ተመልሼ ምነው ልጅ በሆንሁ ብለህ አትመኝ። ምንም ቢሆን አታገኘውምና።

ወደ ፊትም ምነው በሞትሁ ብለህ አትመኝ፤ ምንም ቢሆን አይቀርልህምና።

ልጅ ሆይ፤ እገሌ ቸር ነው ይዘሉኝ ብለህ ገንዘብህን ለማንም አትስጥ። ለወዳጅ ከመስጠት ለዘመድ መስጠት ይሻላል። ለጠላትም ከመስጠት ለወዳጅ መስጠት ይሻላል። ከሁሉ ይልቅ ለተቸገሩ ድኆች መስጠት ይበልጣል። ለድኆች የሰጠ ሰው ብድሩን በሰማይ ያገኛል። ልጅ ሆይ፤ ማናቸውንም ነገር ቢሆን ለመስማት እንጂ ለማውራት አትቸኩል።

ከወዳጅህም ጋራ በተጣላህ ጊዜ ቀድሞ በወዳጅነታችሁ ጊዜ የነገረህን ምስጢር አታውጣበት።

ከወዳጅህም ጋራ አንድ ጊዜ ጠብ ክጀመርህ በኋላ፤ ምንም ብትታረቅ ሁለተኛ ምስጢርህን ለእርሱ ለመናገር አትድፈር። ቁምህንም አትርሳ። ቁምህን አትርሳ ማለቴ ከታረቅህ በኋላ ክፉ አድርግበት ማለቴ አይደለም። ነገር ግን እርሱ ሞትንና ኩነኔን የማያስብ ክፉ ሰው የሆነ እንደ ሆነ ዕርቅ አፍርሶ እንዳያጠፋህ ሳትዘነጋ ተጠንቅቀህ ተቀመጥ ማለቴ ነው።

ልጅ ሆይ፤ ከሚያሸንፍህ ሰው ጋራ አትጣላ። ሐሰት ነገርም ይዘህ በዳኛ ፊት አትቅረብ።

ልጅ ሆይ፤ ሰው አንድ ጊዜ ከሞተ በኋላ፤ ሁለተኛ አይገኝምና ምንም ቢሆን ሰውን ለማጥፋት አታስብ።

አካሉም ከተቆረጠ በኋላ ሁለተኛ እንደ ዛፍ አያቆጠቁጥምና የሰውን አካል ለማበላሸት አታስብ። በማንም ሰው ላይ አትቆጣ።

ስለ ሃይማኖቱና ስለ ምግባሩም ቢሆን፤ ስለ ምግቡና ስለ ልብሱ ልዩነትም ቢሆን በማናቸውም ምክንያት ቢሆን አትቆጣ።

እግዚአብሔር ለሁሉም ፀሐይን አውጥቶ፤ ዝናሙን አዘነሞ፤ ሁሉንም እንደ ጠባያቸው ያኖራቸዋልና አንተም የእግዚአብሔር ልጅ እንድትባል ሁሉንም እንደ ጠባዩ ወደደው እንጂ አትጥላው።

ልጅ ሆይ፤ ለልጆቼና ለዘመዶቼ ላሽከሮቼና ለገረዶቼ ደስ ይበላቸው ብለህ፤ ድኃ እያለለቀሰህ የግፍ ገንዘብ እየሰበሰብህ አትሰጣቸው። እነዚህ ሁሉ አንተ ደክመህ የሰበሰብኸውን የግፍ ገንዘብ ይበላሉ እንጂ በወዲያኛው ዓለም በነፍስህ ላይ ከሚመጣው መከራ አያግዙህምና የግፍ ገንዘብ እየሰበሰብህ አትስጣቸው።

ልጅ ሆይ፤ ማንም ሰው ቢሆን ባንተ ላይ የሐሰት ወሬ ሲያወራብህ የሰማህ እንደ ሆነ ታገሠው። መታገሥ ባትችል ግን ጠብህን በግልጥ አድርገውና ሰው ሁሉ ይወቀው። ጠብህን ካስታወቅህ በኋላ፤ ምንም ክፉ ወሬ ቢያወራብህ እውነት ነው ብሎ የሚቀበለው ሰው አይገኝም።

ማንንም ሰው ቢሆን በአግቦና በሽሙጥ አትናገረው። አንተንም በአግቦና በሽሙጥ ቢናገርህ ወደ ዳኛ ሔደህ አትክሰስ። ርስትና ጉልትህን የሚነቅል፤ ገንዘብህን የሚቀማ፤ ለውነትህን የሚያጠፋ ነገር ካልመጣብህ በቀር በማናቸውም ባሉባልታ ነገር ወደ ዳኛ አትሒድ።

በወዳጅህም ላይ በቶሎ አትቆጣ። ነገር ግን ብዙ ጊዜ እያላለፍህ መጨረሻውን ተመልከተው።

ልጅ ሆይ፤ ነገርህ እረጅም አይሁን። ለማድረግም የማትችሰውን ነገር አደርጋለሁ አትበል። ከጎረቤቶችህ ጋራ ተሰማምተህ ኑር።

ልጅ ሆይ፤ ስልፍ ሰጋይሎች፤ ፍጫም ለፈጣኖች፤ ባሰጠግነትም ለሠራተኞች አይደለም። ነገር ግን ሁሉንም ጊዜ ያጋጥማቸዋል። ስለዚህ ሰውን ከመመልከትና ሰውን ከመጠበቅ ጊዜን መመልከትና ጊዜን መጠበቅ ይሻላል።

ልጅ ሆይ፤ የአንበሳና የነብር የሌሎችንም አራዊት ግርማ ከመፍራት ይልቅ፤ እግዚአብሔርን የማይፈሩ የክፉ ሰዎችን ፊት ፍራ። የዱር አራዊት ለመግደል ካልፈለጓቸው እነርሱ ፈልገው አይመጡም። ክፉ ሰዎች ግን ሰውን ፈልገው ካላጠፉ እንቅልፍ አይወስዳቸውም። ከተሳለ ጦር ይልቅ የክፉ ሰዎች ምላስ ጠልቆ ይዋጋል።

ሦስተኛ ክፍል

ልጅ ሆይ፤ ሰባዕድ አትበለጥ። ምንም ቢከፋ ዘመድ፤ ምንም ቢጠም መንገድ የተባሰውን ምላሴ አትርሳ። የባዕድ ፍቅር እስከ ጊዜው ነው፤ የዘመድ ፍቅር ግን እስከ ጊዜ ሞት ድረስ ነው።

ልጅ ሆይ፤ ለሁሉ ጊዜ አለው ብሎ ሰሎሞን የተናገረውን አትርሳ። ይህንም ነገር ለማስረዳት ሌላውን ነገር ሁሉ ትቼ የጌታችንን ነገር እጽፍልሃለሁ።

አይሁድ በጌታችን ላይ በቅናት የተነሡበት ገና ሲጸነስ ጀምሮ ነው። ከዚያ ቀን ጀምሮ እስከ ሠላሳ ሦስት ዓመት ከሦስት ወር ድረስ ጌታችንን ለመግደል ያስቡና ይመክሩ ነበረ።

ጌታችንም በየምክራባቸውና በቤተ መቅደሳቸው በግልጥ ሊያስተምር ነበረ። ግን ጊዜው እስተደርሰ በርሱ ላይ እጁን ያነሣበት ሰው አልነበረም።

ጊዜው በደረሰ ጊዜ ግን እውነቱን ሐሰት፤ ጽድቁን ንጢአት፤ ብርሃኑን ጨለማ አድርገው በነሡ ነገሩ በቶሎ ተፈጸመላቸው። ይህም ጊዜው ስለ ደረሰ ነው።

ጌታችንም አይሁድ ሲይዙት በመጡ ጊዜ እንደዚህ ብሎ መለሰላቸው፤ ሁል ጊዜ በመቅደስ ከናንተ ጋራ ነበርሁ። እኛችሁንም አልበረጋችሁብኝም። ነገር ግን ይህች ጊዜያችሁ ናት፤ የጨለማውም ሥልጣን። ሉቃስ ፳፮፥ ፶፫።

ጌታችን እንዲህ ማሰቱ ማናቸውም ነገር ቢሆን በጊዜው ይፈጸማል እንጂ ከጊዜው አያልፍም ሲል ነው። ስለዚህ ጊዜን አልፋለሁ ብለህ አታስብ፤ ግን በኃጢአት የመጣውን ክፉ ጊዜ በንስሐ ለማሳለፍ ይቻላል። ልጅ ሆይ፤ እኔ ደግ ሰው ነኝና ጠላት የሰብኝም ብለህ አትናገር። ጠላቶችም የሚነሡ ዘክፋ ሰው ላይ ብቻ አይምሰልህ። ግን አንተ ደግ ሰው ሆነህ ጠላቶች ቢነሡብህ እግዚአብሔር ይረዳሃልና ምንም አትፍራ። ሰጊዜው እንኳ ባይረዳህ ሲፈትንህ ነውና እግዚአብሔርን አትጠራጠር።

እግዚአብሔርን ከማይፈሩ ሰዎች ጋራ ባልንጀርነት አታድርግ። በክፉ ምክራቸውም አትደባለቅ። ምንም ብትጨነቅ ሀገርህ የሚጠፋበትን ምክር አትምክር። ልጅ ሆይ፤ በሠራሁት ሥራ ትርፍ ነገር አላገኘሁም ብለህ ሥራህን አትተው።

ነገር ግን ባንዱ ወገን እንቢ ዘልህ በሌላው ወገን ፈትን። ለሥራው ሁሉ ዕድል አለውና፤ እግዚአብሔር ድካምህን አይቶ ባንዱ ወገን ሳይረዳህ አይቀርም።

ልጅ ሆይ፤ ጦርነት ይመጣብኛል ብለህ አትፍራ። ጦርነት በሰው ሁሉ ላይ ይመጣል እንጂ ባንተ ብቻ አይመጣብህም።

ነገር ግን ዋና ጦርነት ማለት እግዚአብሔርን በማይፈሩ፤ ንጉሥን በማያከብሩ፤ የራሳቸውን ጥቅም ብቻ በሚፈልጉ ሰዎች መካከል መኖር ነውና እንደዚያ ያለውን ጦርነት ፍራ።

ልጅ ሆይ፤ ክፉ ሕልም አለምሁ ብለህ አትደንግጥ። ደግ ሕልምም አየሁ ብለህ ደስ አይበልህ።

ሕልም ማለት የሰው አሳብና እንደ ሆነ አወቅ። እንኳን ሌሊት በሕልም ቀንም ባይን የታየ ነገር ሳይደረግ ይቀራል።

ደግሞ ሌሊት በሕልም፤ ቀንም ባይን ያልታየ ነገር እንዲያው በድንገት ይደረጋል። እግዚአብሔር ይሁን ያለው ነገር ጊዜውን ይጠብቃል እንጂ ምንም ቢሆን ሳይሆን አይቀርም።

ልጅ ሆይ፤ አካልህና ልብስህ ዘወትር ንጹሕ ይሁን። እጅህን ለሥራ፤ ዓይንህን ለማየት፤ ጆሮህን ለመስማት ፈጣኖች አድርግ። አፍህን ግን በጠንካራ ልጓም ለጉመህ ያዝ። አረጋገጥህ በዝግታ፤ አነጋገርህ በለዘብታ ይሁን። ያልነገሩህን አትሰማ፤ ያልሰጡህን አትቀበል። ያልጠየቁህን አትመልስ። ሽቅርቅር አትሁን፤ ንብረትህ ጠቅላላ ይሁን፤ ምግብህና መጠጥህ በልክ ሆኖ ያው የጠጻና የጣፈጠ ይሁን። ምግብህና መጠጥህም የሚቀርብበት ዕቃ ሁሉ ንጹሕ ይሁን። የምትተኛበት አልጋና የምትቀመጥበት ስፍራ ከእድፍና ከጉድፍ ንጹሕ ይሁን። በእውነትና በሚገባ ነገር ሁሉ ይሉኝታ አትፍራ። የምትሠራው ሥራ ሁሉ የመንግሥት ሥራ ካልሆነ በቀር ፖለቲካኛ አትሁን። ልጅ ሆይ፤ በዚህ ዓለም ነግሦ በሥጋትና በአሳብ ከሚኖር ንጉሥ ይልቅ እግዚአብሔር የለጠውን በመን ያለ ሥጋትና ያለ አሳብ የሚጨርስ ድጋ ይበልጣል።

ልጅ ሆይ፤ እግዚአብሔር የሚቀየምበት፤ ንጉሥ የሚቆጣበት፤ ሰው የሚጠፋበት ነገር ካልሆነ በቀር ያሰብኸውን ከማድረግ አትመለስ። ነገር ግን በዚህ ዓለም ለሥጋህ ጥቅም፤ በወዲያኛው ዓለም ለነፍስህ ጥቅም የሚሆን ነገር ካልሆነ በቀር ለስሜ መጠሪያ ይሆናል ብለህ ሰውነትህን እጅግ አታድክም።

ልጅ ሆይ፤ ወደቅሁ ብለህ እጅግ አትዘን፤ ደግ ሰው የሆንህ እንደ ሆነ፤ ከወደቅህ በኋላ ትነሣለህና።

ደግሞ ተነሣሁ ብለህ በጣም ደስ አይበልህ። ክፉ ሰው የሆንህ እንደ ሆነ ከተነሣህ በኋላ፤ ትወድቃለህና።

ልጅ ሆይ፤ በሚሰትህና በልጆችህ፤ በቤተ ሰዎችህም ላይ ጨካኝና ቁጡ አትሁን። ያለ ሥርዓትም ሲኖሩ ዝም አትበላቸው። ግን አንተም ሰነፍ ትባላለህ። እነዚያም ላይ ቅጣትን ታመጣባቸዋለህ። ወረተኛም አትሁን፤ የሠራተኛም ደመወዝ አታስቀር፤ የንጉሥን ትእዛዝ ጠብቅ፤ በቆላ ህገር አትኑር። ብዙ ሥራም አትጀምር፤ ነገር ግን ልብህ የወደደውን አንዱን ብቻ አጠንክረህ ሥራ።

ልጅ ሆይ፤ ጨቅጫቃና እልክኛ ሚስት፤ ትዕቢተኛና ልግመኛ አሽከር በቤትህ አታኑር። የዕለት ምግብና ልብስ ካልቸገረህ በቀር ሥጋና ቅቤ ለመብላት፤ ጠጅና ጠላ ለመጠጣት፤ ጌጥ ለማጌጥ፤ ገንዘብ አትበደር። በኋለኛውም ወዳጅህ ፊት የቀድሞውን ወዳጅህን አትማ። በእኔም ጊዜ ይኸው ነው ብሎ ይታዘብሃልና።

ልጅ ሆይ፤ የዚህን ዓለም ብልጥግና ወይም ክብረት ለማግኘት እጅግ አትድክም። ይህንንም ለማግኘት እጅግ አትረጉጥ። እንኳን የዚህ ዓለም ክብር የወዲያኛውም ቢሆን እግዚአብሔር ለመረጠውና ለታደለ ነው እንጂ ለርጦ አይሆንምና።

ልጅ ሆይ፤ ክፉ ሰው ሳለ ደግ ሰው በመሞቱ፤ ሥራ የሚሠራ ሳለ ሰነፍ ሰው በመክበሩ፤ እግዚአብሔር አድሎአዊ ነው ብለህ አትናገር።

በዚህም ነገር የጠለቀውን የእግዚአብሔርን ፍርድ ለመመርመር አታስብ። ነገር ግን በማናቸውም ምክንያት ቢሆን የተሰወረውን ነገር ሁሉ ለእግዚአብሔር ብቻ ተውለት።

ልጅ ሆይ፤ ከጌታህ ጋራ ሳለህ በፍጹም ልብህ አገልግለው። ትእዛዙንም ጠብቅ። በፍጹም ልብህ ለማገልገልና ትእዛዙን ለመጠበቅ የማትችል የሆንህ እንደ ሆነ ግን ተሰናብተህ ሒድ እንጂ ጌታህን አታስቀይመው። ያለዚያ ጌታህ ይቆጣና ይቀጣሃል። ወይም ደመወዝህን ቆርጦ ያስቀርብሃል።

ልጅ ሆይ፤ በቤተ ክህነት ለመኖር የወደድህ እንደ ሆነ መልካም ወደድህ፤ ነገር ግን ቁስ ወይም ዲያቆን ለመሆን አስብ እንጂ፤ ደብተራ ለመሆን አታስብ። ጠንቋይና አስማተኛም አትሁን። ምንም ጥንቆላ ብታበዛ፤ እግዚአብሔር ይሁን ብሎ የፈቀደውን ነገር ለማስቀረት ወይም አይሁን ብሎ የተናገረውን ነገር ለማድረግ አትችልም።

ወደ ጠንቋይ ወደ አስማተኛም አትሒድ። እግዚአብሔር መልካምም ያደርግልህ እንደ ሆነ ክፉም ያደርግልህ እንደ ሆነ ጊዜው ሲደርስ ሁሉም አይቀርም።

አራተኛ ክፍል

ልጅ ሆይ፤ እግዚአብሔር በምድር ላይ የፈጠረውን ፍጥረት በሙሉ ባይሆን እንደ ተቻለህ መጠን በጥቂቱ መርምር። ፍጥረትንም በመመርመር ብዙ አውቀት ታገኛለህ። እነሆ መልካምና መጥፎ መሬት አለ፤ ከመልካም መሬት ወርቅ፣ ዕንቁ፣ ብር፣ ናለ፣ ብረት፣ ሌላም ይህን የመሰለ ሁሉ ይገኝበታል። ደግሞ ለልብስና ለቤት ጌጥ የሚሆን ቀይና ጥቁር፣ አረንጓዴና ብጫ፣ ነጭና ሰማያዊ፣ ቀለም ሁሉ ይገኝበታል። ቢዘሩበት ያበቅላል፤ ቢተክሉበትም ያለመልማል።

መጥፎ መሬት ግን ቢዘሩበት አያበቅልም፤ ቢተክሉበትም አያለመልምም። በላዩም ከእሾህና ከመጥፎ ደንጊያ በቀር አይገኝበትም። ከደንጊያም ወገን ለጌጥ የሚሆን ክቡር ደንጊያ ይገኛል። ደግሞ ለግንብ ወይም ለቅጥር የሚሆን ደንጊያ አለ። ደግሞ ለማናቸውም ጉዳይ የማይሆን ደንጊያ አለ። ከኅርም ወገን ለሽቱ፣ ለጉዝጋዝም፣ ለከብት ምግብም፣ ለቤት ክዳንም የሚሆን መልካም ሣር አለ። ደግሞ ቢያሸቱት የሚገማ፣ ቢጉዘገዙት የሚዋጋ፣ ለከብት ምግብም ቢያቀርቡት የሚረከስ፣ ለቤት ክዳንም ቢያደርጉት የሚያደስ መጥፎ ሣር አለ።

ከወፎችም ወገን ድምጣቸው ያማረ ጠጉራቸው የለለለ ይገኛሉ። ደግሞ ሲጮሁ እለቁ እለቁ ያሉ የሚመስሉ ጠጉራቸውም ለማየት የሚያስጠይቁ ወፎች አሉ።

ከእንስሳም ወገን የጋላ እግሩን እንኳ ቢይዙት የማይራገጥ ወይም የማይዋጋ ገራም እንስሳ አለ። ደግሞ ባጠገቡ ሰው የማያስቀርብ ተራጋጭና ተዋጊ እንስሳ አለ።

ከአራዊትም ወገን እንዲሁ ደግና ክፉ አይታጣም።

ከመላክትም ወገን ደግና ክፉ አለ። ደጉ እንደ ሚካኤል እንደ ገብርኤል፤ ክፉው እንደ ዲያብሎስና እንደ ጭፍሮቹ።

ከሰውም ወገን ደግና ክፉ አለ። ደጉ እንደ ኖላ፣ እንደ ኤርምያስ፣ እንደ ዮሐንስ መጥምቅ፣ እንደ ድንግል ማርያም፣ ክፉው እንደ ቃየል፣ እንደ ኤሳው፣ እንደ ይሁዳ አስቆርታዊ።

ከመሬትና ከደንጊያ፣ ከወፍም፣ ከእንስሳም፣ ከአራዊትም፣ ከመላክትና ከሰውም ወገን ደግና ክፉ መኖሩ እግዚአብሔር ደግና ክፉ እያደረገ ፈጥሮት ነው። ወይስ ከተፈጠረ በጋላ ካንዱ ይልቅ ላንዱ እያደላ ነው። ወይስ ፍጥረት ሁሉ በገዛ ራሱ ደግና ክፉ ለመሆን ይችላልን ትለኝ እንደ ሆነ፤ ይህ እጅግ የጠለቀ ጉድጓድና የረቀቀ ምስጢር ነውና እኔ መርምራ ላውቀው አልችልም። አንተም ይህን መርምራ አውቃለሁ ብለህ አትድከም።

ልጅ ሆይ፤ ዘመዶችህና ወዳጆችህ ጉረቤቶችህና አሽከሮችህ በጠላትነት በተነሡብህ ጊዜ በራስህና በጊዜው እዘን እንጂ በነዚያ አትዘን። ኃጢአትህ ካልበዛ ጊዜው ካልደረሰ እንኳ ወዳጆችህ ጠላቶችህም ቢነሡ አይጉዱህም።

ልጅ ሆይ፤ ሰው ምንም ብልህና ዐዋቂ ቢሆን በራሱ ሥራ ብቻ ራሱን ችሎ እንዳይኖር አወቅ። ነገር ግን ሁሉም በየሥራው ጸንቶ እርስ በርስ በሥራ ይፈላለጋል። ለለዚህ ሰውን ሁሉ አክብረህ ኑር እንጂ ሰውን አትናቅ። ሥራውንም አትንቀፍ።

ገበሬውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም እህሉንና አታክልቱን ከእርሱ አትፈልግ።

ነጋዴውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም ሐሩን፤ ምንጣፉን ሌላውንም የንግድ ዕቃ ከእርሱ አትፈልግ።

ወታደሩን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም ሀገርህን የሚያጠፋ፤ ነፍሱህን የሚገድል ጠላትህ ሲመጣ ተዋጋልኝ አትበለው።

ካህኑን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም አስተምረኝ፤ አጥምቀኝ፤ አቁርቦኝ አትበለው።

እረኛውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም ከብት ጠብቅልኝ፤ ወተት አለብልኝ አትበለው።

ፋቂውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም በቁርቦቱ አትተኛ። ሸክላ ሠሪውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም የሸክላውን ዕቃ ሁሉ ክርሱ አትፈልግ።

ብረት ሠሪውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም የብረቱን ዕቃ ሁሉ ክርሱ አትፈልግ።

ሸማኔውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም ልብስ ሥራልኝ አትበለው። ሌላውንም ይህንን የመሰለውን ሠራተኛ ሁሉ አትንቀፍ። ሁሉም እንደ ዕድሉ በየሥራው ጸንቶ ንብረቱን ጠብቆ እግዚአብሔርን አመስግኖ ይኖራል እንጂ አንተን የሚጉዳ ነገር የለበትም።

ልጅ ሆይ፤ ዋዘኛና ቀልደኛ አትሁን። በመከራ ለሚኖሩ ሰዎች ሁሉ የምታዝንና የምትራራ ሁን፤ በድኃ ላይ አትጨከን፤ ርስቱንና ቤቱንም በምክንያት አትውሰድበት፤ ለመጨረስም የማትችለውም ነገር አትጀምር። እሳትና የሞላ ውኃ አትድፈር። በማናቸውም ነገር ከሚበልጥህ ሰው ጋራ ባልንጀርነት አትያዝ። ከዳኛ ጋራ ወዳጅ ሁን። በፊቱ በቆምህ ጊዜ አውነቱን እንዲፈርድልህ።

ከሀኪምም ጋራ ወዳጅ ሁን። በታመምህ ጊዜ ፈጥኖ እንዲመጣልህ።

ልጅ ሆይ፤ በልተህ ስትጠግብ ረኃብን፤ ስትበለጥግ ድኅነትን፤ ስትሾም ሽረትን፤ ሌላውንም ይህን የመሰለውን ሁሉ አትርሳ።

ልጅ ሆይ፤ ለሞተው ወዳጅህ ከማልቀስ ይልቅ በሕይወቱ ላለ የከፋት ሥራ ለሚሠራ ወዳጅህ አልቅስለት።

ልጅ ሆይ፤ ባለጠጋ ሲወድቅ ሰው ሁሉ ይደግፈዋል፤ ድኃ ሲወድቅ ግን ሰው ሁሉ ወዳያው ይገፋዋል።

ባለጠጋ ሲከሰስ በሽንጉ የተቀመጠው ሁሉ ይሟገትለታል፤ ድኃ ሲከሰስ ግን በሽንጉ የተቀመጠው ሁሉ ይፈርድበታል።

መልካም ዳኛ በመካከላቸው የተቀመጠ እንደ ሆነ ግን ፍርዱን እንደ ፀሐይ ያበራለታል። ለሰዚህ በምትኖርበት ሀገር መልካም ዳኛ አያጥፋብህ።

ልጅ ሆይ፤ በማናቸውም ነገር ቢሆን ሞት አይቀርም። ነገር ግን በሰው እጅ ከመውደቅ በእግዚአብሔር እጅ መውደቅ ይሻላል።

ለአፍህ መሐላ አታልምደው፤ እግዚአብሔር ስሙን ከንቱ ያደረገውን ሳይቀሥፈው አይቀርምና ስሙን በከንቱ አትጥራው።

ልጅ ሆይ፤ በዚህ ዓለም ኃይለኞች ገንዘብና እውቀት ሁለቱ ብቻ ናቸው። ገንዘብና እውቀት ያለው ሰው አስከ ጊዜው ደስ ብሎት ይኖራል። ነገር ግን እንዳንድ ሰዎች ገንዘባቸውን በማይረባ ጉዳይና ሰውን በማጠፋትና ራሳቸውን ብቻ ለመጥቀም አድርገው ኃይላቸው ይደከማል። ገንዘባቸውን ለንግድና ለድኃ፤ እውቀታቸውንም ለሥራና ለሰው ጥቅም የሚያደርጉ ሰዎች ግን በኃይል ላይ ኃይል እየጨመሩ ይኖራሉ። እነሆ ለዚህ እንድ ምሳሌ እነግርሃለሁ፤ ነጭ ስንዴ በባለሟያ እጅ ሲሆን እጅግ የሚረና የጣፈጠ እንጆራ ይሆናል። በባለሟያ እጅ ያልሆነ እንደ ሆነ ግን እንደ ዘንጋዳ እንጆራ ይሆናል። ገንዘብና እውቀትም በደግ ሰው እጅ ሲገቡ ለመልካም ነገር ይሆናሉ። በክፋ ሰው እጅ ሲገቡ ግን ለጥፋት ነገር ብቻ ይሆናሉ።

ልጅ ሆይ፤ የምትሠራውን ሥራ ሁሉ ሰው ቢያየው ቢሰማውም አይጉዳኝም ብለህ ትሠራው እንደ ሆነ ነው እንጂ አይታይብኝም፤ አይሰማብኝም ብለህ አትሠራው። አንተ ምንም ተሰውረህ ብትሠራው ከተሠራ በኋላ መታየቱና መሰማቱ አይቀርም።

ልጅ ሆይ፤ አንተ እስቀድመህ በሰው ላይ አትነግ፤ ሰው ባንተ ላይ ቢነግብህ ግን እንዳትሸነፍ፤ ጠንክረህ መክት። እምነትህንም በእግዚአብሔር ላይ አድርግ።

ልጅ ሆይ፤ ሚስትህ ሰነፍ የሆነች እንደ ሆነ የቤትህን ሥርዐት አንተው ጠብቀህ ኑር እንጂ ለርሷ ፈቃድ አትሰጣት።

ልባም የሆነች እንደ ሆነ ግን፤ የቤትህን ሥርዓት ሁሉ ለርሷ ልቀቅና አንተ በውጭ ሥራህን አሳምር፤ አንተ የውጭውን እርሷ የውስጡን ሥራ ብትሠሩ ትበለጥጋላችሁ።

ልጅ ሆይ፤ ሰው ሳይኖር ብቻህን ከሴት ጋራ አትነጋገር። ባልዋም አለመኖሩን በደጅ ጠይቀህ ከደጅ ተመለስ እንጂ ወደ ቤት አትግባ። ሰው ሳይኖር ብቻህን ከሴት ጋራ ንግግር የተነጋገርህ እንደ ሆነ ግን፤ ምንም ሌላ ምስጢር ባይኖራችሁ በመነጋገራችሁ ብቻ መጠርጠር አይቀርም።

ልጅ ሆይ፤ ለልጆችህ የምታወርሳቸው ብዙ ገንዘብ በሣጥን ውስጥ ከማስቀመጥ፤ አንተ በሕይወተ ሥጋ ሳለህ ወደ ትምህርት ቤት እየሔዱ እውቀትን እንዲማሩ ገንዘብህን ብትሰጣቸው ይሻላል። ባልዋም ለሞተባት ሴት አባታቸውም ለሞተባቸው ልጆች እጅህ አጭር አይሁን።

ልጅ ሆይ፤ ሚስትህ ያስቀናችሁ እንደ ሆነ ከቤትህ አስወጥተህ ስደዳት እንጂ የርሷን ነፍስ ወይም የሌላ ሰው ነፍስ ለማጥፋት አታስብ። እርሷን ወይም ሌላውን ሰው ገድለህ ኋላ ከመጠጠት እርሷን አስወጥተህ ሌላይቱን አግብተህ ብትኖር ይሻልሃል።

ልጅ ሆይ፤ በጌታህም ቤት ቢሆን በሌላም ስፍራ ቢሆን ገንዘብ ወይም ሌላ ዕቃ ወድቆ ብታገኝ አታንሣ። ብታንሣውም መልሰህ ለጌታህ ወይም ለዳኛ ስጥ እንጂ ለውረህ አታስቀር።

ልጅ ሆይ፤ በፍጹም ልብህ ለማትወደው ሰው ቤትህንና የቤትህን ዕቃ አታሳይ።

ልጅ ሆይ፤ ገንዘብህን ለጠጅና ለጠላ ከማውጣት ለውተትና ለማር አውጣ። ለአረቄና ለስቢርቶ ከማውጣት ለጠጅና ለጠላ አውጣ። በጣም ካልቸገረህ በቀር ውኃ ብቻ አትጠጣ። ምሳህን እስክትጠግብ ብላ። ማታ ግን ምግብህም መጠጥህም በልክ ይሁን። ሥጋ ዘወትር አትብላ። የአታክልት ምግብ አዘውትር። በገጅ በገጅ ቀን የሚያስቀምጥ መድኃኒት ጠጣ። ሀኪሞች ያልመረመሩትን ዐዋቆች ነን የሚሉ ሰዎች የማሉትን ሥር፤ የበጠሱትን ቅጠል መድኃኒት ነው ብለህ ለመቅመስ እጅግ አትድፈር። ልክና ሚዛን ስለ ሌለው ሰውነት ይጉዳልና፤ ተጠንቀቅ።

ልጅ ሆይ፤ ከብዙ ሰዎች ጋራ ተቀምጠህ በምትበላበት ጊዜ፤ ቶሎ ቶሎ አትገረስ። ቶሎ ቶሎም አትጠጣ፤ በቤትህ ውስጥና በሚሰጥህ ፊት ግን እስክትጠግብ ብላ። እስክትረካም ጠጣ። ነገር ግን እስክትጠግብ በልተህ፤ እስክትረካም ጠጥተህ ጥቂት የእንቅልፍ እረፍት ሳታደርግ ሥራ አትጀምር። ከቤትህም ወጥተህ አትሒድ። የእንቅልፍ እረፍት ለማድረግ ጊዜ የማታገኝ እንደ ሆነ ግን እስክትጠግብ አትብላ። እስክትረካም አትጠጣ።

ልጅ ሆይ፤ በዕድሜ ያረጀ ሽማግሌና ልጅ የሌለው ሰው ካልሆነ በቀር፤ ርስቱን ወይም ቦታውንና ቤቱን ቢያወርስህ አትቀበለው። ካልተቸገረና ካተጨነቀ በቀር ርስቱን ለሌላ ሰው አያወርስምና በተቻለህ ነገር ርዳው እንጂ፤ ርስቱን አትውሰድበት።

ደግሞ በሙግትም ቢሆን በጉልበትም ቢሆን ድኃውን ከርስቱና ከቤቱ አታስወጣው። ዕዳም ቢኖርበት የሚከፍልበት ቀን ስጠው እንጂ በግድ ይዘህ ርስቱንና ቤቱን አታሽጠው።

ልጅ ሆይ፤ ንጹሕ አለመሆንህን እግዚአብሔር ያውቃልና በእርሱ ፊት ንጹሕ ነኝ አትበል። በንጉሥ ፊትም ብልህ ነኝ አትበል፤ የብልሃት ሥራ ሠርተህ አላየኝ ያለህ እንደ ሆነ ታፍራለህና።

አምስተኛ ክፍል

ልጅ ሆይ፤ ምንም የሹመት ፍቅር ቢኖርብህ፤ የፈረድህበት ሰው ጠላትህ ይሆናልና የዳኝነት ሹመት አትፈልግ። አንተ ሳትፈልግ ለዳኝነት ሹመት የተመረጥህ እንደ ሆነ ግን እውነተኛ ፍርድ የእግዚአብሔር የባሕርይ ገንዘብ ነውና በዳኝነት ነገር ጠላትህን ለመጉዳትና ወዳጅህን ለመጥቀም እንዳታስብ ተጠንቀቅ። እውነትን በሐሰት ለውጠህ የፈረድህ እንደ ሆነ ግን የእግዚአብሔርን ገንዘብ ማጥፋት ነው። ይህንም በማድረግህ ባንተ ላይ ከሁሉ የበለጠ ፍርድ ይፈረድብሃል።

ልጅ ሆይ፤ ከኃይለኛና ከነገረኛ ሰው ጋራ አትጣላ። ከነገረኛና ከኃይለኛ ሰው ጋራ መጣላት በሚነድ እሳት ላይ ገለባ እንደ መጨመር ነውና ተጠንቀቅ።

ልጅ ሆይ፤ ሰጌታህ ገንዘብ አታበድር። ክፈለኝ ባልኸው ጊዜ አንተ የምትጠፋበትን ምክንያት ይፈልጋልና።

ለተሟጋችም አታበድር። ክፈለኝ ባልኸው ጊዜ ነገር ፈልጎ ወደ ዳኛ ይወስድሃልና።

ልጅ ሆይ፤ ጠላት በዛብኝ፤ ምቀኛ አሴረብኝ ብለህ እጅግ አትጨነቅ። በዓለም የሚኖር ፍጥረት ሁሉ ጠላትና ምቀኛ አለበት እንጂ ባንተ ብቻ አይደለም። ከዚህም በጥቂቱ እጽፍልሃለሁ።

በፍቅር ነብር፤ በበግ ተኩላ፤ ባህያ ጅብ፤ በላም አንበሳ፤ በዓይኑ ድመት፤ በዶሮ ጭልፊት አለባቸው። ይህንንም የመሰለ ብዙ አለ። ሰውም እርስ በርሱ እንዴህ ነው።

ስለዚህ የሚመጣብህን ነገር ሁሉ በትዕግሥት ሆነህ ተቀበለው። በመጨረሻው ግን ሁሉ አላፊ ነውና ጠላቶችህ ሁሉ ያልፋሉ። ወይም አንተ አስቀድመህ ታልፍና ከዚህ ዓለም መከራና ጭንቀት ታርፋለህ።

ልጅ ሆይ፤ እስቲ ያለፉትን ሰዎች ሁሉ አስባቸው። እነዚያ ሁሉ ጀግኖች ሁሉም መሬት ሆነዋል።

እነዚያ ሁሉ ዓለመኞች፤ እነዚያ ሁሉ ቀልደኞችና ፊዘኞች፤ እነዚያ ሁሉ ግፈኞች፤ እነዚያ ሁሉ በድኃ ላይ የሚሥቁና የሚሣሰቁ ሁሉም መሬት ሆነዋል።

እነዚያ ሁሉ ድኑኖች ሲበደሉ፤ ሲያዝኑ፤ ሲያሰቅሱ ካንዱ ሀገር ወደ ሌላው ሀገር ሲሰደዱ፤ ሲራቡ፤ ሲጠሙ፤ ሲታረዙ የነበሩ መሬት ሆነዋል።

ስንት ሰዎች የነበሩ ይመስልሃል።

የድኃ እንባ ሲፈስ የወንዝ ውኃ የሚፈስ የሚመስላቸው ስንት ሰዎች ነበሩ።

ድኃ ሲጮህ ውሻ የሚመስላቸው ስንት ሰዎች ነበሩ።

ድኃ ታስሮ ወይም በሌላ ጭንቅ ነገር ተይዞ ሲሞት የወፍ ግልገል የሚሞት የሚመስላቸው ስንት ሰዎች ነበሩ።

ጉልበት ካለን ብለው በደካሞች ላይ ያሰቡትን ሁሉ የሚሠሩ ስንት ሰዎች ነበሩ።

ሰውን ለማጥፋት እጅግ የሚጥሩ ሰውን ካላጠፉ እንቅልፍ የማይወስዳቸው ስንት ሰዎች ነበሩ።

ነገር ግን ከዚህ ቀድሞ የነበሩት ሁሉም መሬት ሆነዋል። ከመሬት የተገኘ ሁሉ መሬት ስለ ሆነ ወደ መሬትም የማይመለስ ስለሌለ እኛም ነገ እንደነዚያው እንሆናለን።

ስለዚህ በማናቸውም ምክንያት ቢሆን፤ የሰው ደስታውና አዘነ እጅግ አጭር መሆኑን በጣም እወቀው።

ልጅ ሆይ፤ ማንም ሰው ቢሆን በኃጢአቱ ተይዞ ሲፈረድበት ባየህ ጊዜ እዘን እንጂ ደስ አይበልህ። ሰው ሆኖ ኃጢአት የሌለበት አይገኝምና በሰው የፈረደህ እንደ ሆነ ባንተም ይፈረድብሃል። ደግሞ ኃጢአቱ በሰው ፊት የማይገለጥበት ሰው ምስገን ነውና ኃጢአትህ በሰው ፊት እንዳይገለጥብህ ወደ ልዑል እግዚአብሔር ሰምን።

ልጅ ሆይ፤ ሰእኔ ለአባትህ እንደ መሰለኝ ከሃይማኖት ሁሉ የሚበልጠው ክርስቲያንነት ነው።

ከመጸሐፍትም ሁሉ ወንጌል ትበልጣለች። ይህንም ማለቱ አንተ በወንጌል ተምረህ ክርስቲያን ሆነህ እንድትኖር ብዬ ነው እንጂ የእኔ ሃይማኖት ይበልጣል፤ የእኔ መጽሐፍ ወንጌል ትበልጣለች እያልህ ክርክርን ከሚወዱ ሰዎች እንድትከራከር ብዬ አይደለም።

ልጅ ሆይ፤ ምሳህን ወይም ራትህን ለመብላት ወደ ሰደቃህ በቀረብህ ጊዜ በቃልህም ቢሆን በልብህም ቢሆን የእግዚአብሔርን ቅዱስ ስሙን ሳትጠራ እንጀራህን አትቀረስ። በልተህም ከጠገብህ በኋላ እግዚአብሔርን ሳታመሰግን ሰደቃህን አታንሣ።

ልጅ ሆይ፤ ሁልጊዜ በክብር ውስጥ አንድ መናኛ መሐርም፤ አንድ ማለፊያ መሐርም ያዝ። መናኛው መሐርም ከእኛንጫና

ከአፍሪካ ለሚወጣው እድፍ፣ ማለፊያው መሐርም ደግሞ ለዓይንህና ለጥርስህ እድፍ ይሆንሃል።

ልጅ ሆይ፣ ጧትና ማታ ከምግብህ በኋላ ጥርስህን በብሩሽና በውኃ ዕጠብ (ተጉመጥመጥ)።

ነገር ግን ስው ሲያይህ ባፍህ ውስጥ መፋቂያ አታድርግ፤ በሰውም ፊት ምራቅህን ጢቅ አትበልጅ።

ልጅ ሆይ፣ ቀን በሥራህ ላይ፣ ሌሊት ባልጋህ ላይ፣ የሚጠብቅህ እግዚአብሔር ነውና ማታ ስትተኛ፣ ጧት ስትነገ እግዚአብሔርን አምላክህን መለመንና ማመስገን አትተው።

ልጅ ሆይ፣ በምትተኛበት አልጋ አጠገብ ክብራትና መብራት፣ ውኃና ብርጭቆ አታጥፋ። መንገድም በምትሔድበት ጊዜ በኪስህ ገንዘብ ሳትይዝ ከቤትህ አትነገ።

ልጅ ሆይ፣ እኔ በተቻለኝ አላብ ይህን ጻፍሁልህ፤ ነገር ግን ማናቸውም ነገር ቢሆን ያለ እግዚአብሔር ፈቃድ አይሆንምና የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁንልህ።

አሜን።

ክፍል ፫ ሱካርና ወተት

የልጆች ማሳደጊያ

ከእንግሊዝኛ ወይ አማርኛ ቋንቋ ተተረጉሙ።

ልጆቼ ሆይ፤

በዚህ መጽሐፍ የተጻፈው ቃል የተወሰነው እንደ ታሪክ፤ የተወሰነውም እንደ ምሳሌ፤ ሌላው ደግሞ እንደ ተረት ነው።

ነገር ግን የዚህ መጽሐፍ ዋና ጥቅምነቱ ለናንተ ለሕጻናቱ ብቻ ስለ ሆነ ስሙን ሰቃይና ወተት ብየዋለሁ። እናንተም በየጊዜው ሁሉ ሰቃይና ወተት ለማግኘት ፈቃዳችሁ እንደ ሆነ ሁሉ ይህም የጻፍሁላችሁን መጽሐፍ በየጊዜው ለማንበብ ፈቃዳችሁ ይሆን ዘንድ እለምናችኋለሁ።

መጀመሪያ

ስለ አንድ ክብርቴ ሰው

በእንግሊዝ ሀገር የሚኖር አንድ ክብርቴ ሰው ነበረ። እርሱም ሦስት ልጆች ነበሩት። ነገር ግን ሰው ምንም ባለብዙ ገንዘብ ቢሆን ገንዘቡ ከሞት አያድነውምና ሰውነቱ እንደ ሸመገለ የሞቱም ጊዜ እንደ ቀረበ አውቆ ሦስቱን ልጆቹን ጠርቶ ገንዘቡን ሁሉ አካፈላቸው። ርስቱንና ቤቱንም እንደሚገባቸው እያየ ለጣቸው።

ነገር ግን አንድ ትልቅ አልማዝ ነበረውና ያንን ለብቻው በእጁ እንሥቶ ይዞ ልጆቹ ሆይ፤ ከእናንተ ከሦስታችሁ እጅግ ደስ የሚያሰኝ መልካም ሥራ ለሠራው ልጅ ይህን አልማዝ እስጠዋለሁና የሠራችሁትን ሥራ ንገሩኝ አላቸው።

ታላቁ ልጁ ቀረበ። አባቴ ሆይ፤ አስቀድሞ የማያውቀኝ አንድ ሰው መጥቶ ብዙ ገንዘብ አደራ አስቀመጠብኝ። እርሱ መስጠቱን እኔ መቀበሌን አንድ ሰው እንኳን አላየም ነበረ። እኔም አደራ አስቀምጫለሁ የሚል ወረቀት አልሰጠሁትም ነበረ። ከብዙ ቀን በኋላ ተመልሶ መጥቶ አደራ ያስቀመጥሁትን ገንዘብ ስጠኝ አለኝ። በዚያ ጊዜም ከፍጹ አስቀርቼ የሰጠኸኝ ይኸ ብቻ ነው ብለው ወይም ጭራሽ አላየሁም ብለው ይቻሉኝ ነበረ። ዳሩ ግን ይህን ማድረግ አይገባም ብዬ አንድ እንኳ ሳላስቀር ገንዘቡን ሁሉ ሰጠሁት። ይህ መልካም ሥራ አይደለምን አለው።

አባቴም መለሰ፤ ልጅ ሆይ፤ ይህ እውነተኛ ሰው ያለኝሃል እንጂ ሥራ አይባልም አለው።

መካከለኛው ልጁ ደግሞ ቀረበ። አባቴ ሆይ፤ አንዲት ሴት በባሕር ዳር ልጅዋን ታቅፋ ቆማ ጀልባ ወዲያና ወዲህ ሲመላለስ ስትመለከት ልጅዋ ከክንድዋ አምልጦ ወደ ባሕር ወደቀባት። እኔም የእርሷን መጨነቅ አይቼ ለራሴ ሳላዝን ወደ ባሕር ውስጥ ገብቼ ልጅዋ ሳይሞት አወጣሁላት፤ ይህ መልካም ሥራ አይደለምን አለው።

አባቱ መለሰ፤ ልጅ ሆይ፤ ይህ ርኅሩህ ያለኝሃል እንጂ ሥራ አይባልም አለው።

ሦስተኛው ልጁ ቀረበ። አባቴ ሆይ፤ በደረቅ ውድቅት ብቻዬን ስሔድ ጠላቴ በገደል አፋፍ እንደተቀመጠ ወዲያው እንቅልፍ ይዞት ሲያጉላጅ አገኘሁት። በዚያ ጊዜ ጥቂት ብህካው በገደሉ ተንከባሉ ይወርድ ነበረ። ወይም በታጠቅሁት ሰይፍ እንጉቱን ብመታው ቆርጨ እጥለው ነበረ። ግን ይህን ማድረግ አይገባም ብዬ ወደ እርሱ ቀርቤ እንዲነሣ ቀለቀስሁት፤ የሚተኛባትም መልካም ሥፍራ አሳየሁት። ይህ መልካም ሥራ አይደለምን አለው።

አባቱም ይህን በለማ ጊዜ የልጁን አንገት አቅፎ ይዞ ልጅ ሆይ፤ ልጅ ሆይ፤ ከዚህ የሚበልጥ መልካም ሥራ የለምና ይህ አልማዝ የሚገባው ላንተ ነው ብሎ አልማዙን ሰጠው።

ልጆቹ ሆይ፤ እናንተም ጠላቶቻችሁን ውደዱ ለሚጠልዋችሁም መልካም አድርጉ፤ ጊዜ ተመችቶናል ብላችሁ ጠላቶቻችሁን ለመጉዳት አታስቡ።

ሁለተኛ

ስለ ሁለት ባልንጀሮች

ሁለት ባልንጀሮች ባንድነት ሲሔዱ በድንገት ዳልጋ አንበሳ መጣባቸው። በዚያ ጊዜ አንዱ ባልንጀራውን ትቶ እየሮጠ ሔደ ወደ ዛፍ ላይ ወጣና የዛፉን ቅጠል ከለላ ሰጥቶ ተቀመጠ።

ያ ሌላው ግን የሚያደርገው ነገር በቸግረው ዳልጋ አንበሳ የሞተ ሰው አይበላም ሲባል ይሰማ ነበርና እንደ ሞተ ሰው ሆኖ በመንገዱ ላይ ተኛ።

ዳልጋ አንበሳውም በላዩ ቆሞ እያገለበጠ አፍንጫውንም፤ አፉንም፤ ጆሮውንም፤ ልቡንም ያሸተው ጀመረ። እርሱ ግን ፈጸሞ እንደሞተ ሰው ዝም አለ። በዚያ ጊዜ በውነት የሞተ ሰው መሰሉት ትቶት ሔደ። ባልንጀራውም በዛፉ ላይ ሆኖ ቁልቁል ያይ ነበረና ዳልጋ አንበሳው ትቶት እንደ ሔደ አይቶ ከዛፉ ወርዶ ወደ ባልንጀራው ቀርቦ

ወንድሜ ሆይ፤ ዳልጋ አንበሳው አፉን በጀርህ ላይ ተክሎ ባየሁት ጊዜ የበላህ መስሎኝ እጅግ ደንግጬ ነበረ አለው። ባልንጀራው መለሰ፤ አይደለም አይደለም ያንጊዜስ አንድ ትልቅ ነገር በጀሮዬ ነገረኝ አለው። እንዴት ያለ ነገር ነገረህ አለው።

በመከራና በጨንቅ ቀን ጥሎ የሚሸሽ ሰው ባልንጀራ አትሁን አለኝ አለው።

እርሱም ያደረገውን ያውቃልና ለምቶ ዝም አለ።

ልጆቹ ሆይ፤ በመከራና በጨንቅ ቀን ባልንጀራችሁን አትጣሉት። ባልንጀራችሁም የሚጠቀምበትን ሥራ ሥሩ እንጅ እናንተ ብቻ የምትጠቀሙበትን ሥራ አትሥሩ። ካልታመነም ሰው ጋር ባልንጀርነት አታድርጉ።

ሦስተኛ

ስለ የብራማ ካህን

ብራማ ወይም ብራህማ ህንዶች እንደ አምላክ የሚያመልኩት ነው። የብራማ ካህናት ደግሞ እንደዚያው እንደ ሕጋቸው ከኃጢአት ሁሉ የራቁ ንጹሐን ናቸው ይባላሉ።

ከብራማ ካህናቶች አንዱ ወደ ገበያ ወጥቶ የፍየል ወጠጤ ገዝቶ በጫንቃው ተሸክሞ ወደ ቤቱ ሲመለስ ሦስት አታላዎች አዩት። እነርሱም ይህን ካህን እናታለው ብለው ተማክሩና ቀደም ቀደም እያሉ ሒደው በሦስት ስፍራ ላይ እየተቀመጡ ቆዩት።

በመጀመሪያ አንደኛው አታላይ አገኘው። ካህን ሆይ፤ እርሰዎ ቅዱስ ንጹሕ ሆነው ሳሉ ስለምን ርኩስ ውሻ በጫንቃዎ ተሸክመዋል አለው። ካህኑ መለሰ፤ ወዳጅ ሆይ፤ ፍየል ነው እንጂ ውሻ አይደለም አለው።

ጥቂትም እንዳለፈ ሁለተኛው አታላይ አገኘው። የብራማ ካህን ሆይ፤ እርሰዎ ቅዱስ ንጹሕ ሆነው ሳሉ ስለምን ርኩስ ውሻ በጫንቃዎ ተሸክመዋል አለው።

ካህን-ም ያንን ፍየል ከጫንቃው ላይ አውርዶ እንደ ገና እያገለበጠ ያይ ጀመረ። ካየም በጎሳ ወዳጅ ሆይ፤ ፍየል ነው እንጂ ውሻ አይደለም ብሎ ተሸክሞ ሔደ።

ከዚያ ደግሞ ጥቂት እንዳለፈ ሦስተኛው አታላይ እገኘው። የብራማ ካህን ሆይ፤ እርስዎ ቅዱስ ንጹሕ ሆነው ሳሉ ስለምን ርኩስ ውሻ በጫንቃዎ ተሸክመዋል አለው።

ከዚያ በጎሳ ያ የብራማ ካህን ሦስተኛ ይህን ነገር በሰማ ጊዜ ያየው ሰው ሁሉ ውሻ ነው እያለ ሊመለከር እኔ ብቻዬን ፍየል ነው አላለሁን ብሎ ከጫንቃው አውርዶ ወርውሮ ጥሎት ሔደ። እነዚያም አታላዮች ያንን ፍየል ይዘው ወደ ቤታቸው ወሰደው አርደው በሉት።

ልጆቹ ሆይ፤ በምንም በምን በሆነ ሰውን አታታሉ። እናንተም በምንም በምን በሆነ አትታሉ። አውቆ የሠሩት ሥራ ነው እንጂ ተታሎ የሠሩት ሥራ እንዳይጠቅም አውቁ።

እራተኛ

ስለ የእስጳንያ ሰውና የህንድ ሰው

የእስጳንያ ሰውና የህንድ ሰው በመንገድ ላይ ተገናኝተው ባንድነት ሲጓዙ የእስጳንያው ሰው ፈረሰ ደክመበት። ወዲያው ወደ ህንዱ ዘወር ብሎ እባክህ ፈረስ ለፈረስ እንላውጥ አለው። ህንዱ ግን እምቢ አለ። በዚያ ዘመን ህንዶች የተናቁ ሰዎች ነበሩና ያ የእስጳንያ ሰው ከፈረስ ወርዶ ህንዱን ከፈረሰ ላይ ጎትቶ አውርዶ ፈረሱን ነጥቆ ይዞበት ሔደ። ህንዱም በጎሳ በጎላው እየተከተለ ሲሔድ ወደ መንደር ደረሰ። በዚያ ጊዜ እየጮኸ ሔደ፤ ለመንደሩ ዳኛ ነገረ። ዳኛውም ያንን የእስጳንያ ሰው አስጠርቶ ፈረሱን ለምን ቀማኸው ብሎ ጠየቀው። እስጳንያው መለሰ፤ ጌታዬ ሆይ፤ ይህ ፈረስ የኔ ጥሩ ገንዘቤ ነው። ህንዱ ግን አሁን ለእርስዎ መንገሩ ሊቀጥፍ ነው። የህንድ ሰው አባይና ቀጣፊ መሆኑ የታወቀ ነው እያለ ይምል ይገዘት ጀመረ።

በዚያ ጊዜ ዳኛው ቶሎ ብሎ ተነሥቶ መሐርሙን ከኪሉ አውጥቶ የፈረሱን ሁለቱንም ዓይኖቹን ሸፍኖ ይዞ በል እስቲ ፈረሱ

ያንተ ጥሩ ገንዘብህ ከሆነ፤ የትኛው ዓይነት ዕውር ነው የቀኙ ነውን ወይስ የግራው አለው። ያ የእስጳንያ ሰው ግን ፈረሱን መቀማቱን እንደ ዕውር ይሁን ደህና ይሁን ልብ አድርጎ አላስተዋለውም ነበረና እንዲያው ምናልባት ብሎ የፈረሱ ቀኝ ዓይነት ዕውር ነው አለ። ደግሞ ወደ ህንዱ ዘወር ብሎ አንተሳ አለው። ፈረሱ ቀኝ ዓይነትም ግራ ዓይነትም ደህና ነው። ዕውርነት የለበትም አለው። በዚያ ጊዜ ዳኛው መሐርሙን አንሥቶ፤ ፈረሱን በያየው እንደ ህንዱ ቃል ሁለቱም ዓይኖቹ ደህና ሆነው ተገኙ። ከዚህ በጎሳ ፈረሱን ለህንዱ ለጥቶ እስጳንያውን ለቅጣት አሳልፎ ሰጠው።

ልጆቹ ሆይ፤ በምትኖሩበት ሀገር እንደዚህ ያለ ዳኛ እንዳያሳጣችሁ ወደ እግዚአብሔር ለምኑ። መልካም ዳኛ ከሌለ ገንዘባችሁ ይቅርና አካላችሁም የናንተ አይደለም።

አምስተኛ

ስለ አንድ አንበሳና አንድ ቡችላ

በእንግሊዝ ሀገር በሎንዶን ከተማ የአራዊት ለማዶች አለ። ከሁሉም ይልቅ አንበሶቹ እጅግ የሚያምሩና ለማየት የሚያጓጉ ናቸው። እነዚያንም ለማየት የሚሔድ ሰው ሁሉ ገንዘብ ካልለጠ ወደ ውስጥ እንዳይገባ ክልክል ነው።

ገንዘብ የሌለው ሰው ግን በቤቱ የውሻ ቡችላ ወይም የድመት ግልገል ያለው እንደ ሆነ ያንን ለአንበሳው ይዘለት ይሔዳል።

እንደዚህ ሁሉ አንድ ሰው አንድ ቡችላ ይዞ ሔደ። ውስጥም በገባ ጊዜ ለአንበሳው ጣለለት። ቡችላውም የአንበሳውን መዳፍ እየላለ ማረኝ እንደ ማለት በኃዘን ቃል ይጮኸ ጀመረ። አንበሳውም ለቡችላው አዘነና ወደ መኝታው አስጠግቶ ተወው። ምግቡም በመጣለት ጊዜ የሚበላውን እየበላ የተረፈውን እየወሰደ ለቡችላው ይጥልለት ጀመረ። እንደዚህ ባንድነት እየተጫወቱ ባንድ ለፍራ እየተኙ ብዙ ዘመን

ተቀመጡ። ከብዙ ዘመን በኋላ ያ ቡችላ ታመመና ሞተ። አንበሳው ግን የተኛ መስሎት ዝም አለው።

ካንድ ቀን በኋላ አንበሳው ወደ ቡችላው ቀርቦ ከወደ ራሱ ቀና አድርጎ ቢያየው እንደ ሞተ አወቀ። በዚያ ጊዜ በታላቅ ድምጥ ያገሣ ጀመረ። የአንሳውም ጠባቂ ይህ አንበሳ ምን ሆኖ ይሆን ብሎ ቢመጣ ያ ቡችላ ሞቶ ተገኘ። ጥንቡን አንጃህቶ ለመጣል ቢቀርብ አንበሳው ከለከለው። አንበሳውም አራት ቀን ሙሉ ምግቡን ሳይመገብ በቡችላው ሬሳ አጠገብ ተቀመጠ። ባራተኛው ቀን ግን የአንበሳው ጠባቂ መጥቶ ቢያየው ቡችላውን በመዳፉ ታቅፎ ራሱን በላዩ አስደግፎ ሞቶ ተገኘ። ጠባቂውም የሁለቱንም ሬሳ አንሥቶ ባንድ ጉድጓድ ቀበራቸው።

ልጆቹ ሆይ! ደግነትንና ፍቅርን ከያዛችሁ ኃይለኛው ደካማ! ነፋጉ ቸር! ክፉው ደግ ይሆንላችኋልና የትዕቢት ሥራ አትሥሩ።

ስድስተኛ

ተረት ስለ ሚወድ ንጉሥ

በቀድሞ ዘመን አንድ ንጉሥ ነበረ። እርሱም እግዚአብሔር የለጠውን የመንግሥቱን ሥራ ትቶ ተረት የሚያውቅ ሰው እያሰራለን ተረት ሲለማ ይውል ነበረ። ተረት የሚያውቁ ብዙ ሰዎች እየመጡ ተረታቸው እያለቀባቸው ሔዱ። ንጉሡ ግን እያደረ የተረት ፍቅር እየጸናበት ይሔድ ጀመረ።

ከአለታት ባንድ ቀን ወረቀቱንና ቀለሙን አቅርቦ እኔ በቃኝ እስክል ድረስ አዲስ አዲስ ተረት የሚነግረኝ ሰው የተገኘ እንደ ሆነ፤ ልጄን አጋብቼ መንግሥቴን አወርሰዋልሁ ብሎ ጸፎ ማጎተሙን አተመ። እንዲህ ማለቱ ግን መቸም ብዙ ተረት የሚያውቅ ሰው አይገኝም ብሎ ነበረ።

ከዚህም በኋላ ይህ ወሬ በያገሩ ደረሰና አንድ ብልህ ሰው መጥቶ እኔ ለንጉሡ በቃኝ እስኪሉ ድረስ ተረት እነግራቸዋለሁና ንገሩልኝ አለ። ንጉሡም በለማ ጊዜ እጅግ ደስ አለው። የውሉንም ወረቀት ሰጠው። ከዚህ በኋላ ተረቱን ሲነግር ጀመረ።

ንጉሥ ሆይ! አንድ ባለጠጋ ሰው አዝመራውና መከሩ አማረለት! እንደ አማረለትም ካየ በኋላ! ስንዴውን የሚያኖርበት ታላቅና ሰፊ ጉተራ ሠራ። የጉተራው ርዝመቱ ሠላሳ ከንድ! ወርዱ ሆይ ከንድ! ቁመቱ አሥር ከንድ ነበረ።

በመከርም ወራት ስንዴውን ወቅቶ በጉተራው ሞልቶ አስቀመጠ። ነገር ግን በሙቀቱ ምክንያት እንዳይነቅዝ ብሎ ለነፋስ መግቢያ ትንሽ መስኮት አውጥቶለት ነበርና አንዲት ገብረ ጉንዳን በዚያ ገብታ አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች ብሎ ነገረው። ንጉሡም እኸ አለው።

ደግሞ ሌላይቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች አለው። ከዚያ ወዲያሳ አለው። ደግሞ ሌላዬቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች አለው። ከዚህ በኋላ ንጉሡ ተነስቶ ዛሬ ይበቃናል ነገ ደግሞ እንጫወታለን አለው።

በማግስቱም በማለዳ ንጉሡ መጥቶ ወደ መጫወቻው ቤት ገብቶ ተቀመጠ። ሰውዬውም ቀረብ ንጉሡም እኸ አለው። ደግሞ ሌላዬቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች አለው።

ይህንም ትናትና ነግረኸኝ የለምን አለው። ሰውዬው መለለ፤ ንጉሥ ሆይ! ጉተራው እንጂ ሰፊ ነው። ስንዴውም እኮ አላለቀም አለው። ንጉሡም ተቆጣና ተነስቶ ወደ ቤቱ ገባ። በማግሥቱም በማለዳ መጥቶ ወደ መጫወቻው ቤት ገባ። ሰውዬውም ቀረብ፤ ንጉሥ እኸ አለው። ደግሞ ሌላዬቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች አለው።

ንጉሡም ይህን በለማ ጊዜ ይህንስ ትናትና ነግረኸኛል። ሌላ ተረት የለህምን አለው። ተረትስ ሞልቶኛል! ነገር ግን ስንዴው መቸ አለቀ። ጉተራው እንጂ ሰፊ ነው አለው። እንዲህ እያለ አስራ አምስት ቀን ሙሉ አሰለቸው። በመጨረሻው ንጉሡ አንደ ልማዱ በመጫወቻው ቤት ገብቶ ተቀመጠ። ሰውዬውም ቀረብ። ንጉሡም እኸ አለው። ደግሞ ሌላዬቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች

አለው። ንጉሡም ተቆጣና ይህንን ስትነግረኝ ስንብተህ የለምን፤ ሌላ ተረት እንዳለህ አምጣ አለው።

ንጉሥ ሆይ፤ ተረትስ ሞልቶኛል ነገር ግን የተጀመረውን ሳልጨርስ ሌላ መጀመር አይገባኝም። ጉተራው እጅግ ታላቅ ነው፤ ስንዴውም ብዙ ነው አለው።

በዚያ ጊዜ ንጉሡ እጅግ ፍተናደደና ሁለተኛ ይህን ተረት አትነገረኝ፤ እጅግ ሰለቸኝ። ልጄንም ሰጥቼሃለሁ መንግሥቴንም አውርሼሃለሁ አለው።

ሰውዬውም የንጉሡን ልጅ አግብቶ መንግሥቱን ወርሶ በዙፋኑ ተቀመጠ።

ልጆቹ ሆይ፤ የሚረዳውን ነገር ትታችሁ የማይረዳውን ነገር አትፈልጉ። ቀልድና ጨዋታም አትውደዱ። ወደ ጨዋታ ቤት ከመሔድ ወደ ልቅሶ ቤት መሔድ ይሻላል የተባለውን ነገር አስቡ።

ሰባተኛ

ስለ አንድ ጫማ ሰፊ

አንድ ጫማ ሰፊ ከጧት እስከ ማታ በእጅ ጫማ ሲለፋ፤ ባፋ ሲዘፍን ይውል ነበረ። በጉረቤቱም አንድ ባለጠጋ ነበረና አንድ ቀን ወደ እርሱ መጥቶ፤ ወዳጅ ሆይ፤ እንዲህ ሌት ቀን ስትደክም ባመት ምን ያህል ታተርፋለህ አለው።

ጫማ ሰፊውም እየሳቀ መለሰ፤ ጌታ ሆይ፤ እኔ ያመት ትርፍን አላሰብም። ነገር ግን አሳቤ ሁሉ አጂ ወደ አፈ የሚያቀርበው የዕለት ምግብ እንዳልቸገር ብቻ ነው አለው።

ባንድ ቀን ምን ያህል ታተርፋለህ አለው።

ጌታዬ ሆይ፤ አንድ ቀን ብዙ አንድ ቀን ጥቂት አሠራለሁ። ትርፍ በምን ይታወቃል አለው።

ባለጠጋውም እንግዲህ ወዲህ እኔ ያለችግር አኖርሃለሁና ከኔ ዘንድ መቶ ምዝምዝ ወርቅ ውሰድና በጥንቃቄ ጠብቀህ አነር። በቸገረህም ጊዜ የሚበቃህን ያህል እንጂ በከንቱ አታባክን ብሎ ሰጠው።

እርሱም ይህን ያህል ገንዘብ ባይነ ስንኳ አይቶ አያውቅም ነበረና ደስ እያለው ተቀብሎ ወደ ቤት ሔደ። ነገር ግን ይጠፋብኛል ብሎ ሲጨነቅ ሌሊቱን ሁሉ ካይኑ እንቅልፍ ሸሸ። በሌሊትም የሰው ድምጽ በለማ ጊዜ ገንዘቡን የሚቀማ ወምበዴ የመጣ ይመስለዋል። ነፋስም ቤቱን ባንቃነቀው ጊዜ ገንዘቡን የሚሰርቅ ሌባ የመጣ እየመሰለው ይጨነቅ ጀመረ።

እንዲህም እየሆነ ብዙ ቀን ተቀመጠ። ነገር ግን ልጁ የዚህን አሳብ የማይችለው ሆነ።

ከአለታት አንድ ቀን እንዲህ ሲጨነቅ አደረና በማግሥቱ በማለዳ ተነሥቶ ወደዚያ ባለጠጋ ቤት እየሮጠ ሔደ፤ ለኔስ የቀድሞ ኑሮዬ እጅግ ይሻለኛል። አሁንም ይህን የሰጠኸኝን መቶ ምዝምዝ ወርቅ ተቀበለኝ። ቀን ስሠራ እየዋልሁ ሌሊት እንቅልፍ ቢወሰደኝ ለኔ እጅግ መልካም ነው ብሎ በትኖላት ሔደ።

ልጆቹ ሆይ፤ ለምግባችሁና ለልብሳችሁ የሚበቃችሁን ገንዘብ ካገኛችሁ ለብዙ ገንዘብ አትጨነቁ። ለባለጠጋ ከማየት በቀር ሌላ ትርፍ የለውም።

ስምንተኛ

ስለ አንድ ሰውና ስለ አንድ ውሻ

በሰዌድን ሀገር በመናገሻው ከተማ በስቶኮልም አንድ ውሻ ያለው ሰው ነበረ። ፍቅር ማለት ከልማድ የተነሣ ነውና ውሻው ጌታውን በጣም ይወደው ነበረ። ጌታውም ለውሻው እንደ ልጁ ያስብለት ነበረ። ነገር ግን እንኳን የውሻ ፍቅር የለውም ፍቅር ቢሆን ከሞት አያድንምና ጌትዮው ታመመና ሞተ። ውሻውም ጌታው ከታመመ ጀምሮ እስኪሞት ድረስ ካልጋው ሥር አልተለየም። ከሞተም በኋላ ወደ ቤተ ክርስቲያን ሲወስዱት ራሳውን ተከትሎ ሔደ። በዚያም መቃብር ቆፍረው ሲቀብሩት አየ። ከተቀበረ በኋላ ግን ሰዎቹ ሁሉ በየቤታቸው ሲገቡ እርሱ እዚያው በመቃብሩ አጠገብ ቆሞ ቢጠሩትም ቢመቱትም ዝም ብሎ ቀረ። ማታ ማታም በመቃብሩ ላይ እየተኛ ያድር ጀመረ።

አንዲት ሴት ወይዘሮ ወሬውን ሰምታ ራትና ምሳውን ትሰጠው ጀመረ። እንዲሁ የቀን ሀሩር፤ የሌሊት ቁር ሳይፈራ ብዙ ቀን በመቃብሩ ላይ ኖረ። ሴቲቱም እንደ ገና አስባ የብርድ ልብስ ሰደደችለት።

ከብዙ ቀን በኋላ ራትና ምሳውን የምትሰድለት ወይዘሮ በድንገት ታመመችና ውሻውን የሚጠይቀው ሌላ ሰው ጠፋ። ውሻው ግን ይህን ሁሉ መከራና ችጋር ታግሶ እዚያው ቅንታው መቃብር ላይ ሞተ።

ሴቲቱም ከበሽታዋ ስትድን ትዝ አላትና ሰው ልካ ብታሳየው ሞቶ ተገኘ። ከዚህ በኋላ እርሷ ራሷ ሔዳ በብዙ ሐዘን በዚያው በጌታው መቃብር አጠገብ አስቀበረችው።

ልጆቹ ሆይ፤ እንኳን ሰው እንስሳም ቢሆን ከወደዱት መውደዱ አይቀርምና ሁሉን ውደዱ። ወዳጃችሁንም በፍጹም ልባችሁ ከወደዳችሁት በመከራችሁ ቀን አይለያችሁም።

ዘጠነኛ

ስለ አንበሳና ስለ አይጥ

አንበሳ በዱር ውስጥ ወዲያና ወዲህ እየሮጠ ምግቡን ሲፈልግ ውሎ ደከመውና ባንድ ዛፍ ሥር ተኛ። በዛፉም ሥር አንዲት አይጥ ከጉድጓድዋ ወጥታ በአንበሳው ላይ እየዘለለች ትጫወት ጀመረች። አንበሳው ግን ከድካሙ ብዛት የተነሣ አልሰማትም። ከዚህ በኋላ ባፍንጫውና ባይነ ላይ ትዘል ጀመረች። በዚያ ጊዜ አንበሳው ከእንቅልፉ ነቃና አፈፍ አድርጎ ያዛት። ሊውጣትም ያንን የሚያስፈራ አፉን ከፈተ። አይጤቱም ያራዊት ንጉሥ ሆይ፤ ማረኝ፤ በድዩሃለሁ፤ የዛሬን ብቻ ማረኝ፤ ከእንግዲህ ወዲህ ቸርነትህን ለዘላለሙ አልዘነጋም። ደግሞም ምንም ትንሽ ፍጥረት ብሆን አንድ ቀን በተቻለኝ ነገር እረዳሃለሁ እያለች ትቀባጥር ጀመረች።

አንበሳውም አይጤቱ እረዳሃለሁ ባለችው ነገር ሳቀና ለቀቃት። አይጤቱም እግዚአብሔር ይስጥልኝ ብላ ወደ ጉድጓድዋ ጥልቅ አለች።

ከጥቂት ቀን በኋላ አንበሳው በጨረቃ ብርሃን ላደን ወጥቶ ሳለ አዳኞች ያንን የሚተኛበትን ዛፍ አይተው ኑሮ ወጥመድ አጥምደውበት ሔዱ። አንበሳውም ከሰፍራው ሆይ ኪሎ ሜትር እርቆ ሔዶ ነበረና ሲመለስ በድንገት ወጥመዱ ያዘው።

ከዚህም በኋላ ወጥመዱን ለመበጠስ ቢዘል፤ ቢያገሣ፤ የማይሆንሱት ሆነ። አዳኞቹም ባንድ ሰፍራ ተቀምጠው ይመለከቱ ኑረው ወጥመዳቸው እንደ ያዘላቸው አይተው አንበሳውን ወስደው ለንጉሥ ለመስጠት የብረት አጥር ያለው ሠረገላ ለማምጣት ወደ ከተማ ሔዱ።

በዚያን ጊዜ ያች አይጥ አንበሳው ሲያገሣ ሰምታ ኑራ ከጉድጓድዋ ብቅ አለችና ያራዊት ንጉሥ ሆይ፤ አንድ ቀን እረዳሃለሁ ብዬህ አልነበረምን አለችው። አሁንም አንበሳው በብርቱ ጭንቀት ተይዞ ሳለ ባይጤቱ ንግግር ሳቀ። አይጤቱ ግን አትላቅ እመነኝ። አሁን ባሁን ከዚህ ከጭንቀትህ አወጣሃለሁ አለችው። ይህንም ከተናገረች በኋላ አንበሳው የታሰረበትን የወጥመዱን ገመድ ባንድ አፍታ ቀረጣጥፋ ጨረሰችው። አንበሳውም ከወጥመዱ አምልጦ በወጣ ጊዜ አይጤቱ ቀርባ ያራዊት ንጉሥ ሆይ፤ እክ፤ እኔ እውነተኛ አይደለሁምን አለችውና ወደ ጉድጓድዋ ጥልቅ አለች።

ልጆቹ ሆይ፤ ሰውን ድጋ ነው ወይም ትንሽ ነው ብላችሁ አትናቁት። ለሁሉ ጊዜ አሰውና ምንም ድጋ ቢሆን ባንድ ምክንያት ሳይረዳችሁ አይቀርም።

አሥረኛ

ስለ የሀንድ ንጉሥና ስለ የሚናገር ወፍ

አንድ ሰው መናገር የሚችል አንድ ወፍ ያዘና ንግግር ያስተምረው ጀመረ። ሲያስተምረውም ሌላውን ንግግር ሁሉ ትቶ አይጠረጠርም፤ በል እያለ አስተማረው። ይህንም ብዙ ዘመን አስተማረው። ና ሲለው አይጠረጠርም ይል ጀመረ። ሒድም ሲለው አይጠረጠርም ይል ጀመረ።

ከዚህ በኋላ ለመሸጥ ወደ ገበያ ይዞት ወጣ። ወፍም የሚገዙ ሰዎች እየመጡ ዋጋ ንገር አሉት። መቶ ብር አላቸው። እነዚያ ግን የሚናገር ወፍ መሆኑን አያውቁምና ዋጋው በዛ እያሉ ጥለውት ሐዱ። ከዚህ በኋላ ንጉሡ መጥቶ ባለ ወፍ ዋጋ ንገር አለው። መቶ ብር አለው። ንጉሡም ተቆጣ፤ አብደጋልን፤ አንድ ወፍ እንደምን አድርጉ መቶ ብር ያወጣል አለው።

ባለ ወፍ መለሰ፤ ንጉሥ ሆይ፤ እኔን ለምን ይቆጡኛል። ዋጋህ ምን ያህል ነው ብለው ወፍን አይጠይቁትምን አለው።

ንጉሡም ወፍ እንዴት አድርጎ ይናገራል ብሎ አሰበ። ወዲያው ወደ ወፍ ዘወር ብሎ አንተ ወፍ፤ አውን መቶ ብር ታወጣለህን አለው። አይጠረጠርም አለው።

በዚያ ጊዜ ንጉሡ ደስ አለውና በቶሎ መቶውን ብር ቆጥሮ ሰጥቶ ወፍን ይዞ ሐደ።

ወፍም ብዙ ንግግር የሚያውቅ መስሎት ነበርና ንጉሡ ቀርቦ ያነጋግረው ጀመረ። ወፍ ግን ንጉሡ በተናገረ ቁጥር ምላሽ አይጠረጠርም ማለት ሆነ። አሁንም አሁንም ይህን መስማቱ ስልገት አለው። በመጨረሻው ተናደደና ወደ ወፍ ቀርቦ ላንተ ዋጋ መቶ ብር ስጠቴ እንዴት ያለሁ እብድና ደንቆሮ ነኝ አለው። ወፍም አይጠረጠርም አለው። አሁን ጊዜ አጋጠመውና መልካም ምላሽ ሆነለት።

ልጆቹ ሆይ፤ ከገበያ የምትገዙትን ሁሉ በጣም ሳትመረምሩ አትግዙ። ከገዛችሁት በኋላ ግን ብትጠጡቱ ምንም ጥቅም አታገኙም።

**አሥራ አንደኛ
ስለ የሌት ወፍ**

የሌት ወፍ እንደ ዓይጥ ጥርስ አላት፤ እንደ ወፍም ከንፍ አላት። አንድ ጊዜ የሰማይ ወፎችና የዱር አራዊቶች ተጣልተው አራት ቀን ሙሉ ጦርነት አደረጉ። የሌት ወፍ ግን በዳር ሁና ትመለከትና የዱር አራዊቶች ሲበረቱ ያየች እንደ ሆነ ወደነዚያ ትሔድና እኔ እኮ ቁጥሬ

ወደናንተ ነው፤ እዩት ጥርሴን፤ እዩት ጡቴን፤ እስቲ ከሰማይ ወፎች እንደኔ ጥርስና ጡት ያለው ማነው ትላቸዋለች።

ደግሞ የሰማይ ወፎች ሲበረቱ ያየች እንደ ሆነ ወደነዚያ ትሔድና እኔ እኮ ቁጥሬ ወደናንተ ነው፤ እዩት ክንፌን፤ እስቲ ከዱር አራዊት ወገን እንደኔ በክንፍ እየበረረ በአየር ላይ የሚሔድ ማነው ትላቸዋለች። ወደ ጦርነቱ ግን ምንም ቢሆን አትገባም።

ከጥቂት ቀን በኋላ ዕርቅ ተደረገና ጦርነቱ ቆመ። ስለዚህም የሰማይ ወፎችና አራዊቶች ትልቅ በዓል አደረጉ። የሌት ወፍም ወደ ወፎች ድግስ ብትሔድ እኛ እንደ አውሬ ጥርስ የለን ወደኛ ለምን መጣሽ ብለው አባረርዋት። ወደ ዱር አራዊትም ብትሔድ እኛ እንደ ወፍ ክንፍ የለን ወደኛ ለምን መጣሽ ብለው አባረርዋት።

ከዚህ በኋላ አፈረችና ወፎችም አራዊትም እንዳያይዋት ቀን ቀን እየተደበቀች እየዋለች፤ ማታ ማታ ምግብዋን ለመፈለግ ጀመረች። ቀን ወፎችም ቢያገኝዋት፤ አራዊትም ቢያገኝዋት ያገድልዋታል እንጂ አይተዋትም። የሌት ወፍ የተባለችውም ከዚያ ወዲህ ነው ይባላል።

ልጆቹ ሆይ፤ በምትሠሩት ሥራ ሁሉ ሁለት ልብ አትሁኑ። ሁለት ልብ የሆነ ሰው አንዱን ሳይዘው በመካከል ወድቆ ይቀራል።

**አሥራ ሁለተኛ
ስለ ቀበሮና ስለ ፍየል**

ቀበሮና ፍየል ባልንጀርነት ገጥመው ባንድነት ሲውሉ፤ አንድ ቀን የፀሐይ ሙቀት እጅግ ጸንቶ ነበረና ሁለቱንም ውኃ ጥም ያዛቸው። እንዲሁ ውኃ እየፈለጉ ካንዱ ስፍራ ወደ አንዱ ስፍራ ሲሮጡ የጉድጓድ ውኃ አገኙ። ሁለቱም እጅግ ተጠምተዋልና የኋላ መውጫቸውን ሳያስቡ ባንድ ጊዜ ዘለው ገቡ። ውኃውንም ጠጥተው ከረኩ በኋላ የመውጫቸው ነገር ትዝ አላቸውና፤ ያስቡ ጀመሩ። ብዙም ልዩ ልዩ አሳብ አለቡ። ግን አልሆነላቸውም። ከዚህ በኋላ፤ መቸም ቀበሮ ተንኩለኛ ነውና ወዳጅ ፍየል ሆይ፤ እኔ አንድ መልካም አሳብ አገኝሁ አለው። እንግዲህ አንተ በጣም ጠንካረህ በኋላ እግርህ ቁም፤ በፊት እግርህም ግራና ቀኝ

አንፈራጠህ በቀንድህና በግምገርህ የጉድጓዱን መሬት ተደግፈህ ቁም። እኔ በጀርባህ ላይ ተንጠላጥዬ ከወጣሁ በኋላ፤ ቀንድህን ይገፍ ሽቅብ እየጉተትሁ አወጣሃለሁ አለው። ሞኝ ፍየል ሆይ፤ እውነት መለሰውና ቀበሮ እንደ ነገረው አደረገ። ቀበሮም በፍየል ጀርባ ላይ ተንጠላጥሎ ወጣ። ከዚህ በኋላ ፍየል ራሱን ቀና አደረገና በል እንግዲህ ሽቅብ ጉትተህ አወጣኝ አለው። ቀበሮም መለሰ፤ ፍየል ሆይ፤ አንተ ሽማግሌ ነህ፤ ጢምም አውጥተሃል፤ በእውቀት ግን ገና ሕፃን ነህ፤ እኔስ አንድ ጊዜ ከወጣሁ በኋላ አንተን ጉትቼ አወጣለሁ ብዬ ሁለተኛ ለውነቴን አላጠፋም። የሆነ ሆኖ፤ ባልንጀራዬ ነህና አንድ ምክር ልምክርህ፤ ከእንግዲህ ወዲህ መውጫህን ሳታስብ ወደ ጉድጓድ ዘለህ አትግባ ብሎ ጥሎት ሔደ።

ልጆቼ ሆይ፤ ቃሉን አፍርሶ በተንኩል ከዳነው ቀበሮ ይልቅ፤ በቃሉ ጸንቶ በጉድጓድ ውስጥ የሞተው ፍየል ይሻላል። ስለዚህ ባልንጀራችሁም የሚጠቀምበትን ሥራ ሥራ እንጅ እናንተ ብቻ የምትጠቀሙበትን ሥራ አትሥሩ።

እሥራ ሦስተኛ
ስለ የጠጣ ፍርድ

ሁለት ድመቶች ባንድነት ይኖሩ ነበረ። አይጥ ለማደንም ቢሆን፤ ምናምንም ለመስረቅ ቢሆን አይለያዩም ነበረ። አንድ ቀን ከአንዱ ቤት ወደ አንዱ ቤት ሽርሽር ሊሉ መስኮቱ የተከፈተ ቤት አገኙ። በዚያ ጊዜ ድምጣቸውን አጥፍተው ቀስ እያሉ በመስኮቱ ዘለው ገቡ። በዚያም በእንቅላልና በሉካር በሌላም በሚጣፍጥ ነገር የተሰናዳ ምግብ በጠረጴዛ ላይ አዩ። በጓዳውም አንድ ሰው እንኳ አለመኖሩን አይተዋልና ባንድነት ዘለው ያንን የጣፈጠ ምግብ አፋቸው እንደ ቻለላቸው ይዘው በመስኮት እየሾሉኩ ወጡ። ከወጡም በኋላ በአታክልት ውስጥ ተደብቀው ለመብላት ሁለቱም የያዙትን ቀላቅለው አስቀምጠው ለው እንዳያያቸው ግራና ቀኝ ይመለከቱ ጀመር። ለመብልም በቀረቡ ጊዜ አንዱ ክፍል ምግብ ካንዱ በልጦ አዩት። በዚህም ምክንያት ትልቁ የኔ ነው፤ የኔ ነው፤ በማለት

ሁለቱ ድመቶች ተጣሉ። ምግቡንም ትተው እርስ በርሳቸው ይሞጫጩ ጀመሩ።

አንድ ጠጣም ባታክልት ውስጥ ሁኖ ይመለከታቸው ኑሮ፤ በቶሎ እየሮጠ መጥቶ እርስ በርሳቸው ምን ያጣላችኋል። አሁን በአመጣችሁት ምግብ ተጣልታችሁ እንደ ሆነ፤ የአታክልቱ ውስጥ ዳኛ እኔ ነኝና ወደ ሽንጉ ቀርባችሁ በዳኛ ፊት ነገራችሁን መጨረስ ነው አላቸው።

ድመቶቹም ይሁን ደግ ነው አሉ። እንግድያውስ ኑ አለና ወደ ዛፋ ሥር ሔዶ በጥላው ውስጥ አስቻለ። ከዚህም በኋላ ፍርዱን ጀመረ። ይህን ምግብ ሁለታችሁም ባንድነት አይታችሁ አንስታችሁ የለምን አላቸው። አዎን፤ ለንገባም ባንድነት፤ ስናየውም ባንድነት፤ ስናነሣውም ባንድነት ነው አሉ። እንግዲያውስ ትክክል ተካፈሉ፤ ነገር ግን ትክክል ለመካፈል ሚዛን ያስፈልጋልና ሚዛን አምጥታችሁ ላካፍላችሁ አላቸው። ይሁን ብለው ሚዛን አመጡ።

ቢመዘነው በውነትም አንዱ ክፍል ትልቅ ኑሮ ሚዛኑ ደፋ። ዳኛውም አንዱ መብሰጡን አይቶ ልክ ላግባላችሁ ብሎ ከሚዛኑ ላይ አነሣና አንድ ጊዜ ገመጠለት። መልሶ ቢመዘነው ደግሞ ያ ትንሽ የነበረው በዛና ሚዛኑ ደፋ፤ ደግሞ ያንን አንድ ጊዜ ገመጠና መልሶ ቢመዘነው የፊተኛው ሚዛኑ ደፋ፤ ሦስተኛ አንሥቶ እገምጣለሁ ሲል ድመቶቹ ነገሩን አዩና ዳኛ ሆይ፤ ተወው ተወው፤ እኛው ተለማምተን እንካፈለዋለንና ስጠን አሉት።

ዳኛው ጠጣ መለሰ፤ እመቤቶቼ ሆይ፤ እናንተ እንዲህ ብትሉ መቸ ይሆናል፤ ያጤ ስር አይደለምን፤ ሳላስተካክል ብለጣችሁ ፍርድ መጉደሉ አይደለምን አለና ደግሞ አንድ ጊዜ ገመጠለት። እንደዚሁ ከዚያም ከዚህም እየገመጠ ጨረሰና፤ ጥቂት ሲቀረው ቢመዘነው ትክክል ሆነ። እነሆ አሁን ትክክል ሆነላችሁ አላቸው። እንግዲያውስ ስጠን አሉት።

ጠጣ መለሰ፤ ቆዩ አትቸኩሉ፤ እናንተ ነገሩ ሁሉ በመቸኩል የሚሆን ይመስላችኋል። እኔ ሥራዬን ሁሉ ትቼ እስካሁን ድረስ በናንተ

ነገር ደክሜ ደክሜ እንዲያው ልቀር ነውን፤ ይህስ የዳኝነቱ ነው አለና ያንን የተረፈውን ወደ አፉ አድርጎ ችሎት ተመለሰ።

ድመቶቹም እያዘኑ ወደ ስፍራቸው ሔዱ።

ልጆቹ ሆይ፤ ከባልንጀራችሁ ጋራ በተጣላችሁ ጊዜ ቢቻላችሁ ነገሩን ትታችሁ ተቀመጡ። ባይቻላችሁ ግን በዘመድና በወዳጅ ተዋቅሳችሁ ታረቁ እንጅ ወደ ዳኛ ለምሥራድ አትቸኩሉ።

አሥራ አራተኛ

ስለ አንበሳና ስለ ነብር፤ ስለ ጅብና ስለ አህያ ባልንጀርነት

አንበሳና ነብር፤ ጅብና አህያ፤ ባልንጀርነት ይዘው ባንድነት ሲኖሩ ምግብ ተቸገሩ። አንድ ቀን ባንድነት ተሰብስበው ስለ ምግባቸው ምክር ጀመሩ። ከቶ እግዚአብሔር ምግብ የነግን በምን ምክንያት ይሆን፤ ምናልባት ከመካከላችን ትልቅ ኃጢአት የሠራ እንዳለ ሁላችንም እንናበዝ፤ ትልቅም ኃጢአት ሠርቶ የተገኘውን ከመካከላችን እናጥፋው ተባባሉ።

መጀመሪያ አንበሳን ተናዘዝ አሉት። አንበሳም ሊናዘዝ ቀረበ። እኔ አንድ ቀን እጅግ ተርቤ ወዬ ነበርሁ። ዘላኖች ብዙ ከብት ይዘው በዱር ውስጥ በረት ሠርተው ተቀምጠው ነበረና ቀኑ ሲመሽ አይቼ በበረቱ ውጭ ቆሜ አንድ ጊዜ ባገግ ሰንጋው ሁሉ በረቱን እየዘለለ ወጣ፤ እኔም አንዱን ሰንጋ ሰብሬ ደሙን ጠጥቼ ሥጋውን በላሁት፤ ይህ ኃጢአት እንደ ሆነ ፍረዱብኝ አለ።

ባልንጀሮቹ መለሱ፤ ወዲህ ተርቦህ ወዲህ ደግሞ በዱር ውስጥ የሚኖሩ ከብቶች አግኝተህ እንኳን አንድ ሰንጋ ብዙውንስ ብትበላ ምን ኃጢአት አለብህ ብለው ፈረዱለት።

ነብር ቀረበ፤ እኔም አንድ ቀን እጅግ ተርቤ በዱር ውስጥ ወዲያና ወዲህ እያልሁ ምግብ ስፈልግ፤ አንዲት ፍየል ከእረኛዋ ጠፍታ ብቻዋን ቅጠላ ቅጠሉን ስትለቃቅም አገኘኋት። ወዲያው አንቁ ይገዢ ደምዋን ጠጥቼ ሥጋዋን በላሁት። ይህ ኃጢአት እንደ ሆነ ፍረዱብኝ አለ።

ባልንጀሮቹ መለሱ፤ ወዲህ ተርቦህ ወዲህ ደግሞ ከእረኛዋ የጠፋች ፍየል አግኝተህ፤ እንኳን አንዲት ፍየል ብዙስ ብትበላ ምን ኃጢአት አለብህ አሉት።

ጅብ ቀረበ፤ እኔም አንድ ቀን እጅግ ተርቤ ወዬ ነበረ። ማታ ከጉድጓዴ ወጥቼ ምግቤን ስፈልግ ነጋዶች በደክምባቸው ጥለውት የሔዱ አንድ የፈረስ አጋሠሥ፤ ከመንገድ ዳር ወድቆ መነግት አቅቶት ሲገለበጥ አግኝቼ እርሱን በልቻለሁ፤ ይህ ኃጢአት እንደ ሆነ ፍረዱብኝ አለ።

ባልንጀሮቹ መለሱ፤ ወዲህ ተርቦህ ወዲህ ደግሞ ነጋዶች ጥለውት የሔዱ አጋሠሥ አግኝተህ፤ እንኳን አንድ አጋሠሥ ብዙስ ብትበላ ምን ኃጢአት አለብህ አሉት።

ከዚህ በኋላ አህያን ነይ ተናዘዘ አሏት። አህያም ቀረበች፤ አንድ ቀን ጌታዬ ብዙ ጭነት ጭኖብኝ ሰሔድ፤ ጌታዬ በመንገድ ላይ አንድ ሰው አገኘና ከዚያ እየተነጋገረ ቆመ። እኔም እጅግ ተርቤ ነበረና እነዚያ እስተነጋገሩ ድረስ በመንገዱ ዳር ሠርዶ መሳይ አግኝቼ ያንን እየነጫጨሁ ቆየሁ፤ ወዲያው ጌታዬ መጣና መጫኛውን አጠባብቆልኝ መንገዳችንን ተጓዝን። ይህ ኃጢአት እንደ ሆነ ፍረዱብኝ አለች።

ባልንጀሮችንም መለሱ፤ ከዚህ የበለጠ ምን ኃጢአት አለ፤ ጌታሽ ከሰው ጋር እስተነጋገር ከመንገድ ወጥተሽ ሠርዶ እየነጨሽ የቆየሽው ትልቅ ኃጢአት አይደለምን፤ እግዚአብሔር ምግባችንን የነግን ለካ ባንች ኃጢአት ኑርዋል።

አንችን ከመካከላችን ካላጠፋን እግዚአብሔር አይታረቀንም ብለው ወዲያው ገነጣጥለው በሏት።

ልጆቹ ሆይ፤ ከኃይለኞችና ከክፉ ሰዎች ጋር ባልንጀርነት አትግጠሙ፤ በክፉታቸው መክረው በኃይላቸው ያጠፍዋችኋልና።

አሥራ አምስተኛ

ስለ አንድ ቅምጥል የበግ ግልገል

ብዙ በጉች ያሉት አንድ ሰው ነበረ። እርሱም በጉቹን ሲጠብቅ በብዙ ጥንቃቄ ነው። የሰመለመ ሣር ይመግባቸዋል፤ የጠራ ውኃ ያጠጣቸዋል፤ ወደ ተራራ ላይ ሲወጡ በጥንቃቄ ያወርዳቸዋል፤ የደከሙትንም ይሸከማቸዋል፤ ወደ ጭላ ውስጥ እየገቡ ሲለቃቅሙ ባጠገባቸው ተቀምጦ ዋሽንት ይነፋላቸዋል፤ በጉቹም ዋሽንቱን እየሰሙ እጅግ ደስ ይላቸዋል።

ሲመሽም እንዳይበርዳቸው ወደ መልካሙ ጉረኖቻቸው አግብቶ ያጉራቸዋል። አውሬም እንዳያስደነግጣቸው ውሾች በስተ ውጭ ሆነው ይጮሁላቸዋል። ካንዱ ግልገል በቀር ሁሉም ጠባቂያቸውን ይወዳሉ። ያ አንዱ ግልገል ግን ጠባቂውን አይወድም ነበረና ማታ ማታም ወደ ጉረኖው መግባት አይወድም ነበረ። አንድ ቀን ወደ እናቱ ቀርቦ እናቱ ሆይ፤ እኛ ማታ ማታ ለምን ይዘጋብናል፤ እነሆ ውሾቹ ላይዘጋባቸው በደኅና ያድራሉ፤ አሁንም ማታ እናንተ ስትገቡ እኔ ተደብቄ ቀርቼ በጨረቃ ብርሃን ከወዳያ ወዲህ እየሮጥሁ ደስ ሲለኝ ልደር አላት።

እናቱቱ መለሰች፤ ልጅ ሆይ፤ አርፈህ ተቀመጥ ጠባቂያችን እጅግ መልካም ሰው ነው። እርሱ እንዳዘዘን ውለን ብንገባ ይሻለናል። እምቢ ያልህ እንደ ሆነ ግን በራስህ ላይ ጥፋትን ታመጣለህ አለችው።

ግልገሉም ይህን በሰማ ጊዜ፤ እናቱ ሆይ፤ መልካም ምክር አልመከርሽንም። እኔስ ያለብሁትን ሳላደርገው አልቀርም አላት።

ከዚህ በኋላ ጠባቂያቸው ማታ በጉቹን ሁሉ ነድቶ ወደ ቤቱ ሲመለስ ያ ግልገል ወደ ጉረኖው የገባ መስሎ ባጥር ውስጥ ምናምኑን ከለላ ሰጥቶ ቀረ። ጠባቂውም ግልገሉ ቀደም ብሎ የገባ መስሎት አጉሮባቸው ወደ ቤቱ ገባ።

ጊዜው ሲጨልምና በጉቹ ሁሉ ለጥ ብለው ሲተኙ እርሱ ከተደበቀበት ስፍራ ተነሥቶ እየሮጠ ወደ ዱር ተመለሰ። በዚያም

ወዲያና ወዲህ እየሮጠ ሲጫወት አንድ ተኩላ አይቶት ኑሮ በድንገት ደረሰበት። ወደ ጉረኖውም ለመሮጥ ቢያስብ ሩቅ ነበረና የማይሆንለት ሆነ። ከዚህ በኋላ ተኩላው ታቅፎ ወስዶ ወደ ጉድጓዱ ውስጥ አግብቶ ገነጣጥሎ በላው።

ልጆቹ ሆይ፤ ያባትና የናታቸውን ምክር የማይሰሙ ልጆች እንደዚህ ይሆናሉና፤ የሽማግሎችን ምክር እንዳትንቁ ተጠንቀቁ።

አሥራ ስድስተኛ

አንድ ዳውላ እህል ስለ ተሰረቀበት ሰው

አንድ ባለጠጋ አንድ ዳውላ እህል ከቤቱ ተሰረቀበት። እርሱም ወደ ዳኛ ሔዶ ነገሩን ሁሉ ነገረ።

ዳኛውም የቤትህን ሰዎች ሁሉንም ሰብስቦህ አምጣልኝ አለው። እርሱም ሰብስቦ አቀረበ። ዳኛውም ብዙ በትር እስመጥቶ ሁሉንም በትክክል አስቆረጠው። ከዚያም በኋላ፤ ለዚያ ሰው ቤተ ሰዎች ለሁሉም አንዳንድ በትር ሰጣቸው። ሲሰጣቸውም ነገ በዚህ ጊዜ ተመልሳችሁ ኑ፤ ነገር ግን የጌታውን እህል የሰረቀ ሰው በትሩ አንድ ጋት በልጦ ያድራል እያለ ሰጣቸው። ያ የጌታውን እህል የሠረቀ ሰው ይህን በሰማ ጊዜ ማታ ከበትሩ አንድ ጋት ቆረጠለት። በማግሥቱም በዚያው በታዘዙት ሰዓት ሁሉም ተሰብስበው ወደ ዳኛው ቤት ሔዱ። ዳኛውም ሁላችሁም የሰጠኋችሁን በትር እምጡ ብሎ ባንድነት ቢያቆመው የሌባው በትር አጥሮ ተገኘ። ከዚህ በኋላ እጁ ተይዞ ቢመረመር መሰረቁን አምኖ ቅጣት ተፈረደበት።

ልጆቹ ሆይ፤ አይታወቅብንም ብላችሁ ኃጢአት አትሥሩ። የተደረገ ነገር ምንም በሰውር ቢደረግ ሳይገለጥ አይቀርምና።

አሥራ ሰባተኛ

ስለ የእንግሊዝ ንጉሥ ጆርጅ ፫ኛ

የእንግሊዝ ንጉሥ ፫ኛ ጆርጅ ለሽርሽር ወደ ባላገር ሔደው ሳሉ ድርቆሽ የሚያጭዱና የሚሰበሰቡ ሰዎች ሁሉ ሥራቸውን እየተው ንጉሡን ለማየት ወደ መንደር እየሮጡ ሔዱ። ንጉሡ ግን አንደኛ ወታደር መስለው ድርቆሽ ወደ ሚታጨድበት ቢሔዱ፤ ካንዲት ሴት በቀር አንድ ሰው እንኳ ሳያገኙ ቀሩ። ባልንጀሮችሽ ሁሉ ወዴት ሔዱ ብለው ሴቲቱን ጠየቁት። ሴቲቱም መለሰች። ንጉሥ ወደ ባላገር መጥተዋል ተብሎ ተወርቶ ነበረና ርሳቸውን ለማየት ሔዱ አለቻቸው።

አንቺ ምነው ሳትሔጂ ቀረሽ አሏት። ንጉሡ ወዳሉበት ሥፍራ ሲገቡ ገንዘብ እየተዘፈለ ነው። እኔ ግን ድጋ ነኝና ለዚያ የምከፍለው ገንዘብ የለኝም፤ ደግሞ አምስት ልጆች አሉኝና ለነዚያ ምግብ ስል ሥራ መፍታት አልወድም። ሥራም ካልሠራሁ፤ ገንዘብ አይገኝም ብላ መለሰች። ይህንም ሁሉ ስትናገር ንጉሥ ጆርጅ መሆናቸውን አላወቀችም ነበረ። ንጉሡ ግን የሦስት መቶ ብር ወርቅ ከኪሳቸው አውጥተው ሰጧት። ወዲያውም ባልንጀሮችሽ ሲመጡ ንጉሡ መጥቶ ሳለ ሦስት ሦስት መቶ ብር ታገኙ ነበራችሁ ብለሽ ንገሪያቸው ብለዋት እየጋለቡ ተመልሰው ሔዱ። እነዚያም ሠራተኞች ሥራቸውንም ሳይሠሩ፤ ንጉሡንም ሳያዩ፤ ገንዘብም ሳያገኙ እንዲያው በከንቱ ደክመው ቀሩ።

ልጆቹ ሆይ፤ በታዘዛችሁበት ሥራ ጸንታችሁ ብትናሩ፤ እግዚአብሔር ደካማችሁን ሁሉ አይቶ የምትጠቀሙበትን ነገር ያዝላችኋል።

አሥራ ስምንተኛ

ስለ የጀርመን ንጉሥ

የጀርመን ንጉሥ ታላቁ ፍሬድሪክ የሚባሉት ወደ ጦርነት ሲሔዱ፤ የሰፈሩበትን ቦታ ጠላቶቻቸው እንዳያዩት ብለው አንድ ሰው

ስንኳ በድንኳኑ ውስጥ መብራት አያብራ፤ የኔን ትእዛዝ አፍርሶ መብራት አብርቶ የተገኘውን የሞት ፍርድ እፈርድበታለሁ፤ ብለው አዋጅ ነገሩ።

አንድ ቀን ማታ በሰፈር መካከል ብቻቸውን ሲመላለሱ አንዱ የወታደር አለቃ አልታይም ብሎ በድንኳኑ ውስጥ መብራት አብርቶ ደብዳቤ ጽፎ ለማተም ሲዘጋጅ በድንገት ደረሱበት።

አንተ ትእዛዜን ማፍረስህ ስለምን ነው አሉት። ጃንሆይ አይቆጡኝ፤ ለሚለቴ ደብዳቤ እጽፋለሁ ብዬ ነው አላቸው። እንግዲያውስ ሳታትመው አንዲት ቃል ጨምረህ ጻፍ አሉት። እንዴት ብዬ አላቸው።

ይህ ደብዳቤ ሲደርስሽ እኔ የንጉሡን ትእዛዝ በማፍረሴ ተፈርዶብኝ መሞቴን አወቁው ብለህ ጻፍ አሉት። እርሱም ይህን ጽፎ አትሞ ላክ። ንጉሡም በማግሥቱ አስፈርደው ገደሉት።

ልጆቹ ሆይ፤ ንጉሥ እምቢተኞችን ሁሉ ለመቅጣት ከእግዚአብሔር ሰይፍ ተቀብሷልና የንጉሡን ትእዛዝ ጠብቁ።

አሥራ ዘጠነኛ

ስለ አንድ ሽማግሌ ሰውና ስለ አንዲት ሴት ልጅ

በመስኮብ ሀገር ሦስት ሴቶች ልጆች ያሉት አንድ ሽማግሌ ነበረ። ከሦስቱ አንዲቱ በመልካና በጥበብዋ እጅግ ስመ ጥሩ ናት። አንድ ቀን ወደ ገበያ ሲወጣ ልጆቹ ሆይ፤ ከገበያ ምን ገዝቼላችሁ ልምጣ አላቸው። ሁለቱ ልጆቹ ጌጥ ገዝተህልን ና አሉት። አንዲቱ ግን እኔ ምንም አልፈልግም፤ ነገር ግን የምመክርህን ምክር ስማኝ አለቸው። ለጊዜው ነገሩ ከበደው፤ ነገር ግን ልጄ እጅግ ብልህ መሆኗን ያውቃልና ይሁን ንገሪኝ አላት። ወይንማውን በሬ ወደ ገበያ አውጥተህ ስትሸጥ፤ ዋጋ ንገር ያሉህ እንደ ሆነ የንጉሡን ግራ ዓይነትን አምጡና በሬውን ውሰዱ በላቸው አለችው። እርሱም በገበያ ተቀመጠና የበሬውን ዋጋ ንገር ሲሉት ልጄ እንደ መከረችው የንጉሡን ግራ ዓይነትን አምጡና ውሰዱት ይል ጀመረ።

ይህን ወሬ ንጉሠ ለምቶ እጁን ይዛችሁ አምጡልኝ ብሎ አዘዘ። ሽማግሌውም በቀረበ ጊዜ ንጉሥ ሆይ፤ እንደዚህ ያደረገችኝ ልጅ ናትና ማረኝ እያለ ይለምን ጀመረ። ንጉሡም ይህን በለማ ጊዜ ሔደህ ልጅህን አምጣትና እምርሃለሁ አለው። ሽማግሌውም እያዘነና እየተንቀጠቀጠ ሔዶ ልጁን ይዞ ወደ ንጉሡ ቀረበ። ንጉሡም ልጅቱን ባያት ጊዜ ለበሬው ዋጋ የንጉሡን ግራ ዓጁን አምጡና ውሰዱ በላቸው ብለሽ ለአባትሽ የመከርሽው ስለምን ነው ልላት።

ንጉሥ ሆይ፤ አልቀጣሽም ብለህ ማልልኝና እነግርሃለሁ አለችው። አልቀጣሽም ብሎ ማለላት።

ንጉሥ ሆይ፤ ድጋና ጌታ ተጣልተው ወዳንተ የመጡ እንደ ሆነ በቀኝ የቆመውን ጌታውን ብቻ ታያለህ እንጂ፤ በግራ የቆመውን ድጋውን አታይም፤ ስለዚህ መቸም ግራ ዓይንህ ሥራ ካልያዘልህ ብዬ ነው አለችው።

ንጉሡም የልጅቱን ንግግር ለምቶ እጅግ አደነቀ። ወዲያውም ወንድ ልጁን ጠርቶ ልጅ ሆይ፤ በመልክና በእውቀት ክርሷ የምትሻል ሴት የለችምና እርሷን አግብተህ መንግሥቱን ይዘህ ኑር አለው። ልጁም እርሷን አግብቶ እርሱ ንጉሥ እርሷን ንግሥት ተብለው ኖሩ።

ልጆቹ ሆይ፤ መልካም ንግግርና ጥበብ ለውን ታስክብራለችና ንግግራችሁ ሁሉ፤ በመልካምነትና በጥበብ ይሁን። የጥበብም መጀመሪያ አግዚአብሔርን መፍራት ነው።

ተጨረሰ፤ አሜን።

ክፍል ፬ የልብ አሳብ
የብርሃኔና የጽዮን ሞገሳ ጋብቻ